

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

ACTUALIS

Revista Liceului Teoretic
Ioan Slavici - Panciu

Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

Editorial

Rolul unei reviste școlare - pag. 1

Profil liceal

Magia noii tehnologii.Utilitatea mijloacelor multimedia în clasă.Calculatorul poate înlocui profesorul? - pag. 2
Ce reprezintă notele pentru mine? - pag. 3
Stresul examenelor afectează întreaga familie - pag. 5
Ești ceea ce decizi. Ești ceea ce alegi - pag. 6
Cuvintele dor! Stop violenței verbale - pag.6
De ce ți-e frică, nu scapi - pag. 7

EU-RO

ERASMUS+ *Roll the dice* - pag. 8
Adio, Catania... - pag. 10
Dubai. Deșertul de sticlă și metal - pag. 12

In Extenso

Voluntariatul - o școală a vieții - pag. 14
Întoarcere în timp. O vizită în Lagărul de concentrare Auschwitz - pag. 15

Pro Comunitate

Datini și obiceiuri de Paște - pag. 16
Responsabilitate financiară cu IMPACT - pag. 17
Lucrul în echipă - exercițiu de spirit civic - pag. 19

Cântecul Muzei

Debut literar: Ex-Robi - pag. 20
Ex-Robi - pag. 20

Ex Cathedra

O lecție de geografie... altfel - pag. 24

Zoom Cultural

Cantus Mundi sau educația prin muzică - pag. 27
Cronică de carte:
Portretul lui Dorian Gray - pag. 28
Cronică de film:
Bang, Bang, you're dead - pag. 29

Zodia elevului

Cum reușesc părinții să-și motiveze copiii să învețe - pag. 30
Mă definește temperamentul - pag. 31
Probleme emoționale la vârsta adolescenței? - pag. 32

ROLUL UNEI REVISTE ȘCOLARE

De ce scriu pentru ActuaLIS?

Pentru că fac parte din generația care s-a născut cu pixul și cu hârtia în mână. Pentru că am lucruri de spus oamenilor. Pentru că trăiesc într-o lume extraordinară, care merită a fi povestită. Și nu în ultimul rând, pentru că îmi iubesc familia ActuaLIS!

Înainte ca noi, cei din echipa de redacție a revistei să ne punem întrebarea: «De ce scriu pentru ActuaLIS ?» , a trebuit să dăm timpul înapoi cu un deceniu și să ne privim la vremea când totul era adevărat și totul era posibil: niște copii de 7-8 ani, înghesuiți în propriile lor ‘sanctuare’ construite din mormane de pături, perne și jucării, înconjurați de cărți de povești, caiete de colorat, carioci, dar să nu uităm de obiectele magice care ne-au transformat în tinerii redactori de azi și care vor forma importanții scriitori de mâine: foaia de hârtie ruptă din vreun caiet de la școală și creionul acela galben, cu dinozauri, care a devenit, între timp, obiectul norocos ce ne dă inspirație să mai scriem un articol pentru ActuaLIS ! :)

Astfel, putem spune că am creionat, oarecum, traseul devenirii noastre iar acum vom discuta liber despre cât de importantă este o publicație școlară și câte beneficii aduce aceasta cititorilor.

În primul rând, o revistă școlară are menirea de a stârni curiozitatea. Trăim în era informației, când aceasta efectiv plutește și se scurge prin toate sursele posibile: Internet, televiziune, radio iar presa scrisă a rămas, din păcate, în ultimul timp, pe locul din urmă. Așadar, tot ce poate

face o revistă școlară în acest sens este să ne îmbie la a căuta din ce în ce mai multă informație, pentru că, așa cum spunea John Davison, «Un om informat este un om puternic.» În acest scop, rubricile *Profil Liceal*, *In Extenso* și *Ex Cathedra* vă vin în ajutor atât vouă, colegilor noștri de generație, cât și profesorilor.

Cu toții știm că a fi interesat de ceea ce se întâmplă în jurul nostru nu mai este de mult doar ceva la modă sau ceva interesant este un ‘fenomen’ ce a devenit strict necesar, întrucât noi, tinerii, suntem primii oameni datorii să știm despre evenimentele care au loc în comunitatea noastră, despre ce putem schimba și ce putem îmbunătăți. Și cum altfel putem primi acest elan, decât prin rubricile EU-RO și *Pro Comunitate*?

Eliberarea creativității sau a da frâu liber imaginației, cum ne mai place să spunem, este un alt rol extrem de important pe care revista ActuaLIS îl îndeplinește, fără doar și poate, prin intermediul rubricii *Cântecul muzei*. Fie că este vorba despre scurte povestiri, poezii, introspecții, versuri albe sau gânduri fără culoare, veți fi surprinși de invazia de sentimente care vă va pătrunde până în cele mai bine ascunse unghere ale sufletului.

Suntem la vârsta când luăm Universul prea în serios, „facem din țânțar armăsar”, ne complacem în propria suferință iar apoi, pe măsură ce creștem, râdem cu lacrimi de noi, ‘adolescenții neînțeleși, naivi, idealști, sinceri, exagerați, încăpățânați și gata pentru sacrificii în numele unui ideal’. Suntem încă prea tineri, trecem prin faza eroică a tinereții, vrem să arătăm cine suntem iar rubrica *Zodia Elevului*

pare să ne fie purtător de cuvânt și, în același timp, psiholog și confident.

În final, cred că majoritatea dintre noi dorim să ne destindem din când în când, într-o zi ploioasă de week-end spre exemplu, cu un film bun, o carte interesantă sau o piesă de teatru care să ne scoată din monotonie. Pe lângă aceasta, auzim mereu vorbindu-se despre «salvarea prin cultură», în care eu una, cred cu tărie. Așadar, rubrica *Zoom Cultural* vă va veni în ajutor cu niște recomandări de excepție pe care nu le puteți rata și care, deopotrivă, vă vor îmbogăți mintea și sufletul.

Finalizând, astfel, sperăm că v-am stârnit în mare parte curiozitatea – dacă nu de a citi pe îndelete – măcar de a răsfoi paginile revistei noastre, de a intra puțin în ‘intimitatea’ noastră de liceeni și – de ce nu? – de a ne citi gândurile.

Mulțumim, dragi colegi, pentru inspirația pe care ne-o dăruieți zi de zi să scriem articole; mulțumim echipei de redactori și echipei de design și editare a revistei. Această mână de oameni dorește, nu în ultimul rând, să își mulțumească ție, dragă ActuaLIS ! La mulți ani, ***ActuaLIS 10 !***

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XI-a D
Grafică: Teodora ANDRONIC,
absolventă LIS

Magia noii tehnologii.

Utilitatea mijloacelor multimedia în clasă.

Calculatorul poate înlocui profesorul?

Tehnologia a devenit un element prezent în aproape toate domeniile, aceasta facilitând desfășurarea activităților pe care le efectuăm zi de zi. Acesta este rolul ei de fapt. Să ne ajute, să ne facă viața mai ușoară și munca mai eficientă.

Cum era de așteptat, tehnologia a pătruns și în interiorul sălilor de clasă, diferite aparate multimedia precum video proiectoare, table interactive sau calculatoare fiind utilizate în procesul de predare. Toate aceste utilități sunt folosite de către profesori în încercarea de a prezenta materia

într-un mod mai atractiv, mai interesant, care să capteze atenția elevilor, aceștia asimilând altfel informațiile transmise.

Mijloacele multimedia oferă posibilitatea desfășurării unei activități școlare mai variate, făcând predarea mai eficientă prin inovarea factorilor vizuali și auditivi. Prin intermediul acestora, diferite imagini, animații, prezentări, platforme educaționale, videoclipuri sau documentare sunt puse la dispoziția cadrelor didactice și pot fi folosite pentru a însoți masa de cunoștințe propusă spre studiu.

După cum observăm, tehnologia în sistemul educațional prezintă o serie de avantaje și, din acest motiv, în mințile oamenilor se poate schița următoarea întrebare: „Poate calculatorul să înlocuiască profesorul?”. Este adevărat că în multe domenii, anumite activități și procese au fost preluate de către mașinării și diferite mijloace tehnologice, în defavoarea personalului uman, dar această situație se poate transfera și în domeniul educației?

Rolul de profesor nu se rezumă doar la prezentarea lecțiilor din programa școlară. Aceștia îi îndrumă pe elevi, îi inspiră, îi încurajează, formându-se astfel legături la un nivel psihologic ce pot influența foarte mult percepția discipolilor asupra materiilor și a subiectelor propuse. De asemenea, profesorii au modul lor de a predă și de a explica, astfel încât informația să fie înțeleasă de fiecare elev în parte, unii dintre aceștia având uneori nevoie de explicații suplimentare sau de o nouă perspectivă asupra lecției, pentru a percepe corect ce li se transmite.

În concluzie, mijloacele tehnologice puse la dispoziția cadrelor didactice reprezintă elemente auxiliare ce facilitează procesele educaționale, conlucrând cu profesorii, nu înlocuindu-i.

Alexandra DRILEA,
Clasa a IX-a A

Ce reprezintă notele pentru mine?

V-ați adresat vreodată această întrebare? Dintotdeauna, notele au reprezentat o adevărată controversă în viața oricărui elev, deoarece acestea sunt considerate oglinda sau “cartea de vizită” a acestuia în ceea ce privește conceptul de școală. Colegii de clasă ne pot determina să vrem să știm mai multe, astfel încât notele și mediile noastre să se mărească. Prin urmare, concurența este un factor extrem de important în vederea efortului depus de elevi pentru obținerea unei note. Totuși, dacă ești cel mai inteligent într-o clasă al cărei nivel este relativ slab, nu înseamnă că poți face față într-o clasă al cărei nivel este mult mai ridicat

Notele reprezintă de fapt mici inscripții pe pagina mare a catalogului, în spatele cărora nu se află întotdeauna adevărata valoare sau nivelul

de cunoștințe ale unui elev. Pe de o parte, notele pot ascunde nenumărate emoții, temeri, precum teama de eșec, teama de a ne dezamăgi pe noi înșine, un părinte sau un profesor, dar și

multe ore de pregătire intensă. Iar pe de altă parte, pot ascunde nepăsare, ba chiar niciun efort depus, ceea ce indică faptul că elevii din ziua de azi

au devenit adevărați vânători de note, singurul lor scop fiind să obțină note maxime cu un efort minim.

În esență, notele nu au o mare importanță și nu ar trebui să-și pună amprenta asupra adevăratei noastre valori, deoarece, de cele mai multe ori, constau într-o falsă apreciere, evaluare ce nu este deloc benefică stimei de sine și care nu are efecte pozitive asupra noastră. Superficialitatea și falsa emblemă nu mai sunt “la modă”. Ceea ce contează cu adevărat și ceea ce definește un elev sunt volumul de informații dobândit și cultura generală formată de-a lungul timpului. Ar fi indicat ca, la sfârșitul fiecărei zile, să ne întrebăm ce am învățat nou, cu ce am rămas în cap, nicidecum ce note am luat dar, din păcate, este posibil ca acest ideal să fie greu de atins.

Andreea ISTRATE, Irina ȘERBAN
Clasa a XI-a B
Foto: Silvia RAGEA, Bianca CARABĂ

1. *Ce semnificație au notele pentru tine?*

Diana Țârlea: Pentru mine notele semnifică nivelul de cunoștințe și evaluarea acestora printr-un punctaj.

George Chirilă: Notele, pentru mine, înseamnă istețimea mea din timpul orelor.

Marius Iftinca: Pentru mine, notele nu au nicio însemnătate. Mi-am dat seama când eram ceva mai mic că pe mine nu mă ajuta cu nimic dacă luam 10 sau 3 și de atunci am început să le ignor.

Alexandru Manolache: Pentru mine, notarea reprezintă o metodă de a ține elevul mereu “în priză”. Din cauza notelor, a apărut competiția, care de obicei motivează elevul să învețe, dar câteodată această competiție stârnește

invidie între colegi și rupe prietenii, ceea ce nu e bine.

Amelia Pârlea: Notele pentru mine sunt, în mare, irelevante. Sunt o scală de verificare a procentajului de răspunsuri corecte date într-un extemporal. Contează mult mai mult ce știi, decât ce note ai.

Loredana Chirilă: Notele ar trebui să reflecte implicarea noastră, a elevilor, în actul educațional, dar această reflecție nu este întotdeauna corectă.

Ștefan Gheoca: Personal, nu dau mare importanță notelor; dacă iau o notă mare, se întâmplă pentru că mă fac remarcat prin ceva sau pur și simplu îmi fac datoria față de o anumită oră, atât din interes cât și din bun simț. Vreau să spun că notele nu mi se par extraordinar de semnificative în legătură cu potențialul unei persoane, cât

timp ele sunt date ușor, ca recompensă pentru un nivel decent de pregătire pentru oră.

Alexandra Chirilă: Notele, pentru mine, înseamnă pregătirea mea pentru viitor. Cu cât rezultatele sunt mai bune, cu atât am șanse mai mari în viitor.

2. *Ce înseamnă pentru tine o notă proastă?*

Diana Țârlea: O notă mică înseamnă că nu am învățat sau că nu am aprofundat suficient subiectul pentru care am fost evaluată.

George Chirilă: O notă proastă reprezintă un eșec al meu.

Marius Iftinca: Dacă primesc o notă bună, nu am nicio satisfacție, deci nici una mică nu mă întristează.

Alexandru Manolache: O notă proastă nu e un capăt de lume, oricine poate avea o zi mai proastă. În plus, majoritatea notelor pot fi reparate dacă te ambiționezi puțin.

Loredana Chirilă: Pentru mine, o notă proastă reprezintă un motiv în plus de a mă ambiționa să-mi autodepășesc limitele.

Alexandra Chirilă: O notă proastă ar trebui să fie un impuls, un semnal de alarmă, iar pe mine, personal, chiar mă face să-mi amintesc că, pentru a-mi îndeplini țelurile, trebuie să muncesc din ce în ce mai mult.

Ștefan Gheoca: Când iau o notă proastă îmi dau seama că este din cauza nepregătirii mele, ori din oboseală, ori din nepăsare... Sunt conștient de ce pot și când mă duc nepregătit, îmi asum riscul de a lua o notă proastă.

Amelia Pârlea: Dacă ne referim la o materie care mă interesează, o notă proastă mă alarmează și îmi justifică faptul că mai am cunoștințe de pus la punct.

Mihai Roată: Din punctul meu de vedere, o notă proastă este, culmea, o învățătură bună. Aceasta mă ambiționează să învăț și să fiu mult mai pregătit.

3. Părinții pun presiune asupra ta pentru a obține note bune?

Diana Țârlea: Nu. Părinții mei mă susțin și mă încurajează. Normal că îi interesează detalii despre activitatea mea școlară, dar nu pun presiune pe mine.

George Chirilă: Da, părinții pun presiune asupra mea pentru a obține note satisfăcătoare.

Mălina Popa: Părinții nu pun presiune asupra mea pentru a obține note bune, ci pentru a aprofunda mai bine materia predată, pentru că îmi va fi de folos în viitor.

Marius Iftinca: Se întâmplă asta când eram mai mic, însă și-au dat seama că nu asta era soluția.

Alexandru Manolache: Da, părinții pun presiune pe mine pentru a obține note mari, dar nu apelează tot timpul la pedepse. De obicei morala pe care mi-o fac constă în lovirea orgoliului: "Așa ai ajuns tu, să te dai bătut cu una cu două?"

Sebastian Crucianu: Părinții mei pun presiune pe mine pentru că ei, ca orice părinți, își doresc să fiu printre primii din clasă.

Loredana Chirilă: Nu, în special pentru că ei au încredere în mine și știu că îmi doresc să progrez continuu.

Alexandra Chirilă: Părinții mei nu au pus niciodată presiune asupra mea pentru a obține note bune, întrucât ei îmi cunosc cel mai bine aspirațiile și gradul de determinare.

Ștefan Gheoca: Părinții nu mă presează să iau note bune dar vor să fiu bun la ceva... Din partea lor pot să trec cu 5-7 la toate dar, la materiile pe care mă axează pentru facultate, trebuie să fiu într-adevăr bun.

Amelia Pârlea: Până a înțelege că un elev nu poate fi bun la toate 15 materiile simultan, puneau destul de multă presiune asupra mea, dar acest lucru nu mi-a dăunat, întrucât am învățat să fiu conștiincioasă și întotdeauna motivată să reușesc.

Mihai Roată: Eu pun presiune asupra mea ca să învăț, știu că-mi trebuie asta pentru viitor. Notele reprezintă

doar rezultatul muncii mele.

4. Crezi că notele reflectă nivelul tău real de cunoștințe?

Diana Țârlea: Notele nu reflectă mereu nivelul real de cunoștințe, deoarece și un elev foarte bun poate lua o notă mică, dar asta nu înseamnă că are un nivel de cunoștințe redus.

George Chirilă: Da, sunt de părere că notele reflectă nivelul meu de cunoștințe.

Mălina Popa: Părerea mea e că notele nu reprezintă nivelul real de cunoștințe, deoarece mulți elevi își vânează notele. Plus că mai există și varianta când un elev are o cultură generală vastă, dar nu își dă interesul la clasă și, în consecință, notele lui sunt mici.

Marius Iftinca: Nu. Notele nu reflectă deloc adevăratul potențial al cuiva.

Nu poți spune despre cineva care are 5 și 6 că e prost, cum nu poți spune despre cineva cu 9 și 10 că e un geniu.

Alexandra Chirilă: Bănuiesc că da, din moment ce au fost date de persoanele cele mai în măsură să-mi evalueze cunoștințele, dar cred că acest tip de evaluare este destul de dificilă și depinde de fiecare profesor în parte.

Ștefan Gheoca: Notele arată mai mult cum te-ai pregătit pentru ziua respectivă și nu cât de pregătit ești pentru viață.

Mihai Roată: Nu cred că notele reflectă nivelul real de cunoștințe al unui elev. Poți avea note bune, învățând mecanic și a doua zi să nu mai știi nimic din ce ai învățat.

Diana Dodoiu: Nu întotdeauna notele reflectă nivelul real de cunoștințe, deoarece mereu este loc pentru mai bine.

Diana COSTAN, Denisa POPA,
Bianca PALADE, Silvia RAGEA
Clasa a XI-a B

9

Stresul examenelor afectează întreaga familie

Vreau Nota 10 (gece)

Examenul este o metodă care ne oferă posibilitatea de a verifica anumite cunoștințe acumulate într-un interval de timp. Teoretic, această probă la care oricine este supus în viață pare absolut normală, însă emoțiile și stresul își fac simțită prezența, în special înaintea „obstacolului”, generând teamă și nesiguranță.

În aceste momente este foarte important să avem în jurul nostru persoane care să ne acorde sprijin moral. Din păcate, lucrurile se află la polul opus, apropiații, dar mai ales familia au tendința de a pune presiune pe cel care urmează să susțină examenul pentru că doresc ca acesta să obțină un rezultat cât mai bun.

Pentru a obține rezultatul dorit la un examen, cheia succesului este reprezentată de încrederea în sine. Efortul depus pentru a învăța este zădărnice dacă nu suntem siguri și nu ne încredem în forțele proprii, oricât de stresați am fi.

De asemenea, nu trebuie să ne lăsăm influențați de părerile celorlalți ci să ne automotivăm. Cu toții cunoaștem celebra replică a mamei, îngrijorate de situația școlară „Învăță, învață și iar învață dacă vrei să iei o notă mare!” și, ca o completare la cuvintele enunțate anterior, părinții vin în general cu sfaturile lor care, de cele mai multe ori, nu sunt agreeate de elevi: "Ar trebui să nu mai ieși cu prietenii, ar trebui să nu mai stai online și să citești ceva sau să te odihnești!"

Astfel, identificăm foarte ușor tensiunea ce se creează în mediul familial, ajungându-se chiar la un conflict între generații. De aceea, ideal ar

fi ca elevul să găsească singur armonia și echilibrul de care are nevoie pentru a-și doza inteligent timpul pentru învățat, dar și pentru recreere.

Ștefania MUSTAȚĂ
Clasa a XII-a D

Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU,
Silvia RAGEA, Magda ȚIGĂNUȘ

Ești ceea ce decizi. Ești ceea ce alegi

Alegerile noastre definesc cine suntem, mult mai mult decât abilitățile noastre.

(Joanne Kathleen Rowling)

Alegerile pe care le facem definesc ceea ce suntem. Suntem pe deplin responsabili de ceea ce decidem să facem sau să nu facem la un moment dat. Încă din copilărie avem libertatea de a alege: ne alegeam jucăriile, apoi grupul de prieteni, hainele, ș.a.m.d. Unele alegeri ne pot influența în minutele, orele imediat următoare, altele ne pot influența pe tot parcursul vieții.

Putem lua o decizie bazându-ne pe intuiție, pe emoții sau pe influența celor din jur. Atunci când ne aflăm într-o situație stresantă sau într-una favorabilă, tindem să dispunem de un exces de emoții care se poate materializa într-o serie de decizii greșite. Deciziile luate la nivel intuitiv, care reprezintă cel mai eficient nivel și cel care nu dă greș niciodată, sunt bazate pe capacitatea de a „simți” decizia. Vom ști că aceasta este întotdeauna corectă pentru că de fapt intuiția îți dă indicația efectului viitor al deciziei. Deciziile bazate pe influența celor din jur sunt cele care ne vor face

să avem îndoieli asupra capacităților noastre. Prietenii, familia pot considera că ne sunt un sprijin în luarea unei decizii dar, atunci când o simplă părere sau sugestie se transformă în obligație, tindem să considerăm punctul de vedere al celor din jur ca fiind cel mai corect.

Dacă decizia luată se va dovedi a fi una greșită sau dacă consecințele ei vor fi dureroase, vom avea intenția să dăm vina pe cei care ne-au influențat. De fapt, singurii responsabili pentru deciziile luate suntem chiar noi, deoarece în orice moment și situație avem libertatea de a alege. De exemplu, doi elevi se ceartă în clasă, iar unul dintre ei îi reproșează celuilalt că din vina lui a picat examenul. El consideră că dacă colegul lui de bancă nu i-ar fi spus rezultatul greșit, acesta ar fi luat o notă mult mai bună. Primul elev îl învinuiește pe cel de-al doilea pentru o alegere făcută de el însuși. Singurul vinovat și responsabil pentru nota obținută la examen este primul elev, cel care a cerut răspunsul la exa-

men. Dacă s-ar fi bazat pe propriile cunoștințe, obținute în urma pregătirii temeinice, n-ar fi fost nevoie ca rezultatul la examen să depindă de ajutorul colegului. Deci, în loc să ne plângem de greutățile pe care le întâmpinăm, dacă am acționa în sensul schimbării situațiilor cu care ne confruntăm, am simți că deținem mult mai mult control asupra propriei vieți.

Pentru a lua cele mai bune decizii pentru noi înșine, trebuie să renunțăm la limitările pe care ni le creăm singuri. Atunci când vom conștientiza care sunt concepțiile despre noi înșine, cum ne influențează gândirea pozitivă sau negativă, atunci vom putea deține controlul total asupra deciziilor pe care le vom lua și respectiv asupra vieții noastre.

Elena POCRIȘ
Loredana STOICA
Clasa a XI-a D

Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Cuvintele dor!

Stop violenței verbale!

Probabil mulți dintre noi am auzit în diferite contexte despre violența verbală, dar nu am realizat niciodată că e posibil să fi fost folosită asupra noastră, sau că noi înșine ne-am supus în mod inconștient interlocutorii unui astfel de abuz. Violența este omniprezentă în societatea noastră, manifestându-se sub foarte multe forme: stres la serviciu, conflicte în sânul familiei sau în cercul de prieteni/

colegi, altercații pe stradă, etc. Orice persoană poate fi victima abuzului verbal, indiferent de vârstă, cultura din care provine, rasă sau sex.

Cuvintele dor. Acestea rămân întipărite în mințile noastre și au un impact imens asupra modului în care ne dezvoltăm ca persoană, asupra modului în care gândim și ne comportăm și asupra părerii pe care o avem despre noi înșine.

Persoanele abuzate verbal în mod regulat sunt mult mai expuse bolilor legate de stres, iar copiii care se confruntă cu un astfel de comportament încă de la o vârstă fragedă, pot dezvolta afecțiuni psihologice ce vor persista pe parcursul întregii vieți. În familiile unde se manifestă agresivitatea, copiii urmează comportamentul părinților, folosind un limbaj inadecvat în prezența altor copii, sau devin

extrem de timizi, interiorizați, făcând tot posibilul să fie invizibili.

Violența verbală lasă urme adânci și are o influență psihologică asupra noastră mult mai accentuată decât credem. Cu ajutorul cuvintelor, se transmite un mesaj pe care receptorul îl analizează și interpretează. În mintea noastră, aceste informații se transformă în idei și concepte ce, odată înrădăcinate, își lasă amprenta, devin o parte din noi și ne pot schimba întreaga perspectivă asupra unei situații, unei persoane sau asupra sinelui. De aceea, un om poate ajunge să se

îndoiască de propriile gânduri, acțiuni și abilități, să își piardă încrederea în sine sau chiar să își piardă identitatea și caracteristicile individuale din cauza nesiguranței și îndoii generate de niște vorbe pline de agresivitate și indiferență.

Pentru a ne putea dezvolta din punct de vedere social, trebuie să ne amintim că fiecare dintre noi este la fel de important, de sensibil și de complex. Trebuie să ne sprijinim unii pe alții și să stopăm orice act de violență, fie ea verbală sau fizică. Conștientizând ce influență avem asupra

celor din jurul nostru, dar și faptul că aceștia sunt la fel de fragili ca și noi, trebuie să ne amintim să ne alegem cuvintele înțelept și să acordăm respectul și înțelegerea pe care toată lumea o merită.

Cuvântul reprezintă cea mai puternică unealtă a ființei umane, iar cuvintele pe care le rostim pot avea un efect pozitiv sau negativ asupra oamenilor. De aceea, trebuie să ne gândim întotdeauna la consecințele vorbelor, nu numai la cele ale faptelor.

Loredana CHIRILĂ,
Alexandra DRILEA
Clasa a IX-a A

Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

De ce ți-e frică, nu scapi

Trăia odată un șoricel tare fricos. Acesta se temea chiar și de umbra lui. Într-o zi, a apărut un magician și i-a oferit șansa de a-și pune o dorință. Acesta a zis:

- Aș vrea să mă transform în pisică.
- Cum vrei... zise magicianul.
Și șoricelul se prefăcu pe loc în pisică.
- Mi-e frică, mi-e frică!!! zise speriat șoricelul.

- De ce ți-e frică? întrebă magicianul.
- De câine... mă poate mânca acum că sunt pisică. Transformă-mă în câine!
- Bine, te transform în câine! Și pisica se prefăcu în câine.
- Mi-e frică, mi-e frică!!!
- De cine îți mai e frică acum? întrebă magicianul.
- De panteră.... Trasformă-mă în pan-

teră, te rog! zise șoricelul speriat.
- Nu pot să te mai transform în nimic pentru că, în orice te-aș transforma, tot inimă de șoricel vei avea! Iar magicianul îl transformă înapoi în șoarece.

Morala: Nu încerca să pari altcineva decât ești, fii mereu tu însuși!

Ștefania-Maria BÎCA
Clasa a V-a A

Roll the dice – România

Liceul Teoretic Ioan Slavici Panciu

D I S E M I N A R E

Liceul Teoretic Ioan Slavici Panciu este partener în cadrul proiectului Erasmus + Roll the dice, proiect coordonat de profesoara Yasmin Aloy Korn de la Colegiul Sant Bonaventura din localitatea Arta, Mallorca, Spania. Ceilalți parteneri sunt din școli sau licee din Turcia, Portugalia, Ungaria, Polonia și Slovacia. Proiectul se desfășoară în perioada septembrie 2014 - august 2016 și are prevăzute mobilități în Spania, România, Ungaria și Polonia. Mobilitatea din Spania s-a desfășurat în mai 2015, iar cea din România a avut loc în septembrie 2015, gazdă fiind liceul nostru.

În luna aprilie 2016 s-a derulat cea de-a treia mobilitate la Eötvös Iskola din localitatea Lakitelek. Lakitelek este un sat din Ungaria, cu o populație sub 5000 de locuitori, aflat la mai puțin de 150 km de granița cu România. Au făcut deplasarea în țara vecină trei membri din cei șapte ai echipei de proiect (prof. Maricica Apreutesei - coordonator, administrator financiar Camelia Belibou și prof. Cristina Istrate) și patru elevi din clasa a VI-a A (Andrei Irimia, Roxana Nițu, Andrada Nicolau, Diana Țirlea).

Călătoria a început duminică,

10 aprilie 2016, foarte de dimineată. După aproximativ 13 ore de mers, am ajuns la Lakitelek. Aici ne întâmpină chipuri cunoscute la întâlnirea de la Panciu din luna septembrie a anului trecut: elevele Petronella și Cintia (care urmau să primească în gazdă fetele din echipa noastră) și profesorul de educație fizică Istvan Kenderesi.

Luni, în prima zi a întâlnirii, gazdele ne-au pregătit o plimbare prin sat cu căruțele. Am văzut astfel satul de o curățenie impecabilă, fără urme de peturi sau hârtii aruncate, fără câini vagabonzi, cu multe persoane, de la 5 ani la 75 de ani, care se deplasau la serviciu, la școală sau la cumpărături cu bicicleta. Activitățile au continuat în sala de sport a școlii gazdă, unde fiecare țară avea un loc special amenajat cu steagul național și un zmeu de hârtie colorată cu numele țării. Elevii au decupat și vopsit zmeu pe niște foi și apoi au pictat pe tricourile oferite de Aniko Vass, coordo-

natoarea echipei Ungariei. Au urmat jocurile propuse de fiecare țară, deschiderea oficială cu fanfara localității, din care făceau parte foști și actuali

elevi ai școlii, dansuri tradiționale ungurești și melodii interpretate la ceteră. Ziua s-a încheiat cu un foc de tabără în jurul căruia s-au cântat melodii din toate țările participante. Ca un arc peste timp, amintind de întâlnirea din România, a fost cântat și imnul proiectului Roll the dice (versuri prof. Luiza Micu, muzică prof. Andrei-Igor Manovici).

Marți, ziua a doua, gazdele ne-au invitat într-o excursie la Kecs-kemét, un oraș aflat la 35 km de Lakitelek. Prima oprire – Muzeul colec-

țiilor de instrumente muzicale. Ghidul ne-a permis să cântăm la tot felul de instrumente de care nici nu auziserăm până atunci: didgeridoo (instrument de suflat din Australia), cornul Alpilor (instrument lung de lemn, asemănător tulnicului, cu ajutorul căruia se comunica de la un munte la altul), hang drum (instrument inventat în Elveția cu forma asemănătoare unui OZN; sunetele emise de el păreau că aparțin altei galaxii). A doua oprire – Muzeul jucăriilor, unde am fost antrenați într-o activitate practică, adică am creat niște brățări din fire de lână divers colorate. Ultima oprire – un restaurant aflat în mijlocul unei ferme. Aici, mâncarea bună a fost însoțită de cântecele unei orchestre de lăutari care, special pentru noi, oaspeții din

România, au cântat melodia Sanie cu zurgălăi.

Ideea proiectului Roll the dice este legată de joc și joacă. Astfel că ziua s-a încheiat cu jocuri la pădure – plimbare cu roaba, dărâmarea, cu ajutorul unui bici a unei sticle aflată pe o buturugă, găsirea a cât mai multor ace într-o grămadă de fân, aruncarea potcoavelor la punct fix, mersul unei persoane într-un sac sau mersul a cinci persoane pe două scânduri pe un traseu dat și în timp minim. Am vizitat și ferma în care era un centru de echitație și o mică grădină zoologică.

Ziua a treia a fost dedicată jocurilor. Sediul fostului CAP din localitate, modernizat cu bani europeni, a fost primul loc de întâlnire. Gazdele ne-au învățat să facem zmeu de hârtie, copiii au jucat tot felul de jocuri – dărâmarea unor castele din cutii de vopsea cu ajutorul unor mingi de tenis, spargerea unor nuci care cădeau printr-un cilindru pe o buturugă, un joc asemănător cu Țară, țară, vrem ostași. Am vizitat Muzeul pălincii, iar după amiaza ne-am petrecut-o la lacul din Lakitelek, lac amenajat dintr-un braț al Tisei. Copiii au mers cu barca pe lac, s-au jucat, au cântat și au dansat pe melodia Compania propusă de Paulo, coordonatorul echipei Portugalei în acest proiect.

Ziua a patra – excursie la Cserkeszolo, o localitate aflată la 10 km de satul gazdă, la un centru de ape termale care provin din aceeași sursă ca și cele de la Băile Felix. După amia-

ză a avut loc festivitatea de final a mobilității în Ungaria, la Casa de cultură a satului. Elevii noștri au prezentat melodia Tran-

dafir de la Moldova, reușind să antreneze în horă și copiii din celelalte țări. Fetele din Slovacia și Turcia au prezentat dansuri tradiționale, cele din Polonia au

dansat pe melodia celor de la Rednex - Cotton Eye Joe. Spaniolii și portughezii ne-au prezentat filme cu activități din școlile lor. Spectacolul a fost urmat de o seară dansantă pentru elevi și profesori.

Ultima zi a mobilității am petrecut-o la Budapesta. Gazdele au pregătit o excursie cu autobuzul plutitor pe Dunăre. Turul de oraș Riverside a început și s-a terminat în piața

ungurilor în Câmpia Panoniei, Sinagoga (cea mai mare din Europa), Biserica Sf. Ștefan. După aceea, în acordurile muzicii lui Johann Strauss, am plonjat cu autobuzul în Dunăre și am trecut pe sub celebrele poduri care fac legătura între Buda și Pesta.

La final, obosiți, dar cu multe amintiri frumoase, ne-am luat rămas bun de la coordonatoarea Ungariei, Aniko, precum și de la reprezentanții celorlalte țări - Yasmin, Paulo, Seyit, Peter și Alicja, cu regretele despărțirii dar și cu speranța revederii: ultima mobilitate, cea din Polonia, programată la sfârșitul lunii mai și începutul lui iunie, va încheia proiectul nostru care, în afara faptului că ne-a ajutat să cunoaștem câte puțin din modul de viață din alte țări, ne-a adus ceva mult mai important: mulți prieteni pe care, cine știe, poate că-i vom revedea cândva!

Cei care doresc să vadă imagini din călătoria noastră în Ungaria, pot accesa pagina de Facebook Roll the dice / Aruncă zarul.

Roosevelt. Am văzut Parlamentul Ungariei, Teatrul Național, Piața Eroilor organizată în jurul esplanadei Monumentului Mileniului, construit pentru a celebra o mie de ani de la așezarea

Prof. Cristina ISTRATE
Adm. Financiar Camelia BELIBOU
Foto: echipa ROLL THE DICE

Adio, Catania...

În perioada 13-15 aprilie, **Trupa de Teatru Protha** a Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu a participat la *Festivalul Internațional de Teatru Francofon* din Catania. Ceea ce s-a întâmplat în Sicilia în cele trei zile de festival poate fi rezumat într-un singur cuvânt: magic! Având în vedere că aceasta a fost prima ieșire peste hotarele a trupei, am pășit oarecum timizi și puțin neîndemânatici însă foarte dornici de aventură!

Dar să nu mai lungim vorba și să pătrundem, deci, în atmosfera de festival despre care noi, membrii Protha, știm deja foarte bine ce înseamnă, iar pentru necunosători... Ei bine, este vorba despre energia care pur și simplu plutește în aer, despre chimia ce se leagă între participanții la festival care, chiar dacă nu se cunosc între ei, își zâmbesc și își întind mâna unul altuia, ca unui vechi prieten. Acest lucru s-a întâmplat în Catania în prima zi de festival, când, în sala Teatrului I. C. Vespucci – Capuana – Pirandello, s-au adunat 19 trupe de teatru din 8 țări (Canada, Cehia, Franța, Italia, Muntenegru, România, Rusia și Turcia) gata să ofere scenei și publicului

tot ce aveau mai bun, așa cum știau ele cel mai bine, dar și să învețe lucruri noi și să împărtășească tehnici de joc scenic cu ceilalți colegi de festival, în cadrul atelierelor de teatru la care am participat cu toții.

Dacă ar trebui să folosesc o comparație pentru a descrie ceremonia de deschidere a festivalului, aș spune că a fost ca un balon cu aer cald, gata în orice moment să explodeze (ceea ce s-a și întâmplat) și să ne umple de energie și de bună dispoziție. Peste tot pe unde îți plimbai privirea puteai vedea o grămadă de tineri debordând de vitalitate, strălucire, nonconformism. Pe lângă toate acestea, un amestec de limbi care mai de care mai interesante (rusă, turcă, cehă, italiană și, desigur, română și franceză) îți încântau urechile, dar, în același timp, te lăsau confuz. Prima zi de festival încheindu-se, așadar, cu câteva dintre piesele trupelor participante, am plecat imediat la cazare ca să ne pregătim hainele, avioanele și inimioarele de hârtie, dar și să ne odihnim așa cum se cuvenea, căci a doua zi urma să urce Trupa de Teatru Protha pe scenă, cu piesa „Oscar et la Dame Rose” după

Eric-Emmanuel Schmitt, în regia lui Cătălin Sfirloagă și sub coordonarea doamnei profesoare Elena Manovici.

A sosit și ziua cea mare, când, încurajați de aplauzele și de chiotele spectatorilor, am pășit cu dreptul pe scenă și cu capul sus, siguri pe noi că spectacolul va decurge cât se poate de bine. După 40 de minute de jucat, printre lacrimile ce știam că inevitabil ne vor licări în colțul ochilor, am putut zări în sală rimelul prelins pe obraji udați ai fetelor și băieții acoperindu-și emoționați fața. Apoi ropote de aplauze. Când un actor vede așa ceva în sală, poate fi sigur că și-a atins scopul, iar noi am fost pe deplin convinși de acest lucru.

A treia și ultima zi de festival ne-a găsit pe majoritatea dintre noi plini de regret că totul avea să se termine dar, în același timp, plini de recunoștință pentru ceea ce se întâmplase în cele 3 zile demne de a fi povestite peste ani. Atmosfera animată nu ne-a părăsit nici în acele momente, când muzica dată la maxim în boxe și explozia de sentimente care a năvălit peste noi ne-a ajutat să trecem mai ușor peste despărțirea de Catania. Un ultim vers ce aparține poeziei dedicate acestui festival mi-a rămas în minte: „*Pourquoi jouer? Pour jouer!*”.

Să trecem la prietenii noștri de suflet, așa cum ne place să le spunem, niște oameni absolut minunați care s-au asigurat că șederea noastră în Catania va fi una dintre cele mai frumoase experiențe trăite de noi vreodată: gazdele noastre, membrele trupei de teatru a Liceului Principe Umberto, Catania, trupă, de asemenea, participantă la festival. Întrucât nici unul dintre membrii Protha nu știa la ce gazdă va nimeri, am fost plăcut surprinși când, în aeroportul Fontanarossa ne-a întâmpinat o trupă plină de fete, care mai de care mai entuziasmată, mai emoționată și dornică de a face cunoștință cu fiecare dintre

noi. Începutul fiind, astfel, unul promițător, alături de fete și de părinții acestora, ne-am îndreptat fiecare către casa ce aveam să o numim „acasă” pe durata festivalului. Pentru a ne putea înțelege, limba nu a constituit nici pe departe o problemă. Atât engleza, cât și franceza ne-au venit în ajutor și, pe alocuri, chiar și italiana, pentru că fetele nu s-au lăsat până nu ne-au învățat câteva expresii uzuale care, sperăm noi, ne vor mai fi utile și cu alte ocazii.

Că ne-am atașat unii de alții este puțin spus. Dacă plimbările noaptea pe faleză, galeria pe care ne-am făcut-o unii altora în timpul spectacolelor, conversațiile lungi pe care le purtam în fiecare seară înainte de culcare, pasiunile pe care le-am împărtășit, încrederea reciprocă pe care am dobândit-o și încă multe alte lucruri nu sunt indiciile unei prietenii sincere, atunci nu știu ce altceva ar putea fi.

Ultima zi în Catania am petrecut-o vizitând câteva dintre atracțiile turistice pe care orice om ce pășește pe pământ sicilian trebuie să le cunoască. Așadar, voi înșira, în ordine aleatorie, obiectivele pe care noi le-am văzut și admirat:

Vulcanul Etna: Situat în apropiere de orașele Messina și Catania, vulcanul Etna are înălțimea de 3340 m, fiind cel mai înalt și cel mai activ vulcan din Europa. Se estimează că vulcanul erupe la fiecare 3 luni, și că la fiecare aproximativ 150 de ani sunt distruse și localități.

Fântâna Elefantului: Situat în centrul Piazza del Duomo din Catania, elefantul din piatră lavică a devenit, începând cu anul 1239, simbolul oficial al orașului.

Taormina: Un orașel situat pe coasta de est a insulei Sicilia, Taormina este o atracție turistică renumită încă din secolul al XIX-lea pentru apa mării deosebit de caldă, cu un conținut ridicat de sare, pe lângă magazinele, restaurantele și hotelurile de lux pe care le deține.

Teatrul antic: Situat în Taormina, ruinele impresionantului amfiteatru oferă un peisaj de neuitat: în sus se arată dealurile verzi și orașelul pitoresc, iar jos se întinde marea.

Castelul Ursino: Este construit pe o mică insulă înconjurată de mare.

Clădirea are o formă dreptunghiulară, severă și maiestuoasă, cu ziduri groase și patru turnuri cilindrice. Pe latura de sud a castelului sunt ferestre în stil renascentist.

Încheind, așadar, și cu ultima zi de ‘hoinărit’ prin țări străine, în dimineața ce a urmat, cu ghiozdanul pe umăr și cu valiza în urmă, ne-am luat rămas bun de la festival, de la Catania, de la prieteni și de la cei care ne-au fost mamă, tată, frate și soră pe parcursul acelor zile care, ne-am fi dorit noi, să se repete la infinit. Am urcat în avion și, cu lacrimi în ochi, am șoptit:

Au revoir, Catane ! À la prochaine !

Miruna TUTOVEANU

Clasa a XI-a D

Foto: trupa PROTHA

Dubai

Deșertul de sticlă și metal

Unul dintre cele șapte Emirate Arabe Unite, Dubai este exemplul perfect al puterii și voinței umane de a cuceri și de a prospera într-unul dintre cele mai neprielnice medii de pe pământ, deșertul. Deși economic orașul Dubai a explodat în ultimii 50 de ani, mentalitatea oamenilor a evoluat într-un ritm mult mai lent. Zgârie-norii te pot face să te gândești la New York, dar cultura și atmosfera locului îți amintesc mereu că ești într-o țară arabă unde gesturile tandre nu sunt văzute cu prea multă indulgență și poți chiar să ajungi la închisoare pentru un sărut în public. A fost o experiență diferită față de ceea ce mă așteptam, dar cu siguranță este un loc care merită vizitat măcar o dată în viață.

Burj Al Arab

Hotelul are silueta unui iaht și reprezintă clădirea simbol a orașului Dubai. Burj Al Arab este cel mai luxos hotel al lumii având șapte stele, prețul unei nopți de cazare în acest hotel începând de la o mie de euro.

Burj Al Arab

Burj Khalifa

Este cea mai înaltă clădire din lume având o înălțime de 829,8 m, fiind de două ori mai înaltă decât Empire State Building și găzduind 163 de etaje. La etajul 124 se află punctul de observație care oferă vizitatorilor o vedere superbă asupra întregului Dubai.

Burj Khalifa

Jumeirah Beach sau Open Beach Jumeirah

Pe departe este cea mai cunoscută, lungă și întinsă plajă a Dubaiului. Plaja nu excelează prin facilitățile pe care le oferă, dar nisipul fin, apa limpede și perspectiva asupra hotelurilor Burj Al Arab și Jumeirah Beach Hotel o recomandă.

Jumeirah Beach

Dubai Marina

Dubai Marina este una din cele mai selecte zone din Dubai, plină de zgârie-nori.

În paralel cu o lungă plajă în Marina, se află și „The walk”, o stradă ideală pentru plimbări plină cu restaurante și cafenele.

Dubai Marina

Dubai Mall

Dubai Mall are o suprafață de 502 000 metri pătrați și peste 1200 de magazine care fac din el cel mai mare centru comercial al lumii. Chiar dacă nu sunteți interesați de cumpărături, Dubai Mall trebuie vizitat deoarece deține cel mai mare acvariu din fibră acrilică și care adăpostește peste 30 de mii de animale acvatice.

Dubai Mall

The Dubai Fountain

Dubai Fountain se află în fața Dubai Mall și este considerată cea mai mare fântână arteziană dansatoare din lume. Spectacolul ține de obicei 3 minute și are loc din 30 în 30 minute, începând cu ora 18 până la ora 23.

The Dubai Fountain

Gold Souk și Spice Souk

Dacă ești în căutarea unei bijuterii din aur de calitate și la un preț foarte avantajos, atunci Gold Souk (piața de aur) reprezintă alegerea perfectă.

Gold Souk

În apropiere de Gold Souk se află Spice Souk (piața de mirodenii) foarte ușor de găsit dacă te lași ghidat de miros. Din această piață se pot cumpăra de la cuișoare, nucșoară, scorțișoară, tămâie până la fructe uscate și nuci aduse din toate țările Orientului Mijlociu.

Spice Souk

Bastakiya

Districtul Bastakiya reprezintă printre puținele locuri în care se mai pot vedea case tradiționale cu turnuri de vânt, cele mai vechi forme de aer condiționat.

Dubai Museum

Fortul Al Fahidi, construit pentru a proteja orașul de invaziile dinspre mare, a fost transformat în muzeu în anul 1971 cu scopul de a oferi turiștilor imaginea emiratului tradițional până la descoperirea petrolului.

Bastakiya

Prețul de intrare este unul modic, 1 euro.

Dubai Creek

Oferă o priveliște pitorească asupra patrimoniului comercial din Dubai. Creek poate fi traversat cu Abra, un fel de taxi pe apă, la prețul de doar 0,5 euro.

Dubai Creek

ra de spectacolul pregătit de organizatori. Experiența costă 30 de euro, dar merită!

Sheikh Zayed Grand Mosque

Timpul mi-a permis să fac o escapadă de 130 de km până în capitala Abu Dhabi pentru a vizita Moscheea Sheikh Zayed Grand Mosque. Moscheea a costat 545 de milioane de dolari americani și impresionează prin eleganță, dimensiuni, dar și prin decorațiunile care întrec orice imaginație. Cu toate că intrarea este gratuită, se impune îmbrăcăminte decentă, în caz contrar, bărbații vor fi nevoiți să poarte „Kandura”, iar femeile „Abaya”.

Sheikh Zayed Grand Mosque

Desert Safari

Pachetul basic începe cu safari prin dunele de nisip la viteze care-ți dau impresia că mașina se poate răsturna în orice moment. După safari, toata lumea e dusă într-o tabără unde va lua cina și se va bucu-

prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Desert Safari

Voluntariatul - o școală a vieții

comunitate
colaborare
echipă

Vrei să ieși din cochilia ta și să înveți lucruri noi, vrei să scapi de timiditate sau pur și simplu vrei să cunoști persoane noi? Vrei să înveți să îți evidențiezi calitățile? Vrei să dobândești aptitudini și competențe noi? Poți obține toate acestea doar făcând un singur lucru: devenind voluntar!

lumea, ajungi să colaborezi cu diferite tipuri de personalități și să te atașezi de activitățile pe care le ai. Voluntariatul ajută mai ales la depășirea timidității. Din ce în ce mai mulți tineri și adolescenți nu sunt dornici să-și exprime punctul de vedere din frica de a fi respins sau criticat. Voluntariatul te ajută să cunoști oameni noi, să închei relații de parteneriat sau chiar de prietenie. Dar, mai ales, voluntariatul te ajută să te cunoști pe tine. Vei întâlni persoane din diferite colțuri ale țării sau ale lumii cu care vei colabora în diferite domenii și care îți vor deveni prieteni și te vor sprijini atunci când vei avea nevoie. Împreună cu ei vei participa la construirea unei lumi mai bune, vei învăța să-ți corectezi defectele și vei ajunge, alături de ei, să-ți evidențiezi calitățile. Vei prinde încredere în forțele tale, vei deveni mai responsabil, pentru că vei ști că o întreagă echipă se bazează pe tine.

De asemenea, perioada de voluntariat poate fi trecută ca și experiență, deci îți poți construi un CV atractiv. Întâmpinând mereu oferte de joburi care cer minim un an de experiență, nu neapărat în domeniul la care aspiți cât în câmpul muncii, voluntariatul te ajută să testezi o posibilă carieră, să îți faci contacte care îți pot fi folositoare în viitor.

Ce înseamnă de fapt să fii voluntar? Să fii voluntar înseamnă să te implici în activități fără a aștepta recunoștință sau câștiguri materiale. Să fii voluntar înseamnă să vrei să îi ajuti pe ceilalți. Trebuie să

fii deschis la noi experiențe și să fii dispus să înveți, deoarece instruirea este esențială pentru desfășurarea activităților în bune condiții. Să fii voluntar înseamnă să fii o persoană de încredere, să fii un coechipier maleabil și responsabil. Să fii voluntar înseamnă să fii deschis criticilor constructive, să respecti părerile celorlalți și chiar să urmezi sfaturile celor care au mai multă experiență decât tine.

Toate aceste calități, aptitudini și competențe, le vei dobândi pe parcurs. Din momentul în care te decizi să devii voluntar, de fapt te decizi ca, prin timpul acordat altora și binele adus comunității tale, să investești în tine și în dezvoltarea ta. Voluntariatul te va ajuta să devii o persoană de care să fii mândru, îți vei descoperi talente noi, îți vei pune în evidență calitățile. Vei învăța să accepți mai ușor un eșec și vei deveni o persoană mult mai responsabilă, pe care membrii echipei din care vei face parte se vor putea baza. Vei învăța să fii mai tolerant și să îi accepți pe ceilalți mai ușor. De asemenea, cel mai important, vei învăța să transmiți mai departe tot ceea ce vei dobândi pe parcurs.

Elena Maria POCRIȘ

Clasa a XI-a D

Foto: clubul IMPACT Perfect LIS

Întoarcere în timp

O vizită în
Lagărul de concentrare Auschwitz

În data de 3 Iunie 2016 eu, Evelina Enache, împreună cu colegii mei, Andrei Dogaru, Laura Țălină și Gabriel Strătulă am vizitat Lagărul de concentrare de la Auschwitz în cadrul proiectului Erasmus+ Roll the dice, care a făcut posibilă mobilitatea desfășurată în Polonia. Prin intermediul acestei mobilități, am revăzut prieteni vechi, am legat prietenii noi și am învățat diferite aspecte ale culturilor țărilor partenere în proiect.

Înainte de a ajunge acolo, curiozitatea de a afla lucruri despre acest loc ne-a determinat să ne informăm vizionând diferite documentare, din care am aflat cum a luat naștere lagărul, cum a fost construit și cum au fost intermuniți oamenii ce și-au pierdut viața în cadrul oribilului masacru petrecut la Auschwitz.

Am fost captivați de istoria locului dar în același timp oripilați de cruzimea cu care au fost uciși deportații din lagăr, fie că au fost evrei, romi sau prizonieri de război sovietici. Povestea ce ne-a fost spusă și totodată prezentată chiar în locul în care s-a întâmplat genocidul ne-a marcat profund, deoarece este de necrezut câtă monstruoșitate poate exista printre oameni. Prizonierii erau puși să muncească pentru a putea supraviețui de pe o zi pe alta, până în momentul epuizării fizice, fiind omorâți oricum. Am vizionat interviuri cu supraviețuitori ai masa-

crului produs la Auschwitz, în care aceștia povesteau despre traiul lor, condițiile de viață și despre drama ce le-a marcat existența. Se citea pe chipul lor durerea amintirilor de care nu au reușit să scape. Din punctul meu de vedere, suferința pe care au împărtășit-o cu ceilalți prizonieri, în acea perioadă neagră a vieții lor, este inimaginabilă.

Poate că nu a părut impresionant la început, dar în momentul vizualizării portretelor deținuților, am realizat că acest carnagiu are de fapt un chip real și că imaginile nu reprezentau rodul ficțiunii unui film sau al unei cărți. Am văzut fotografii ce surprinseseră tristețea din privirea deportaților, hainele lor murdare, lucrurile lor, și cel mai rău, părul păstrat într-o vitrină.

Am vizitat celulele în care au fost ținuți captivi în condiții inumane, camerele de gazare unde au fost exterminați atât de mulți oameni, prin intermediul pesticidelor ce conțineau Zyklon B, crematoriul unde au fost arși, secția de chirurgie unde se făceau diferite experimente medicale, în special pe copii și, de asemenea, camerele de muzeu unde au fost păstrate haine, obiecte, chiar și părul tăiat al pri-

zonierilor. O parte foarte impresionantă a muzeului a fost o sală în care erau proiectate secvențe din filme vechi cu deținuții, din vremea când aceștia încă erau în viață.

Un alt lucru ce ne-a marcat au fost unii dintre vizitatori. Aceștia erau evrei ce veniseră să viziteze locul exterminării rudelor și a altor oameni ce le împărtășeau cultura religioasă, aceștia având posibilitatea să-și găsească strămoșii prin intermediul unor motoare de căutare ce conțineau datele personale ale deținuților.

Holocaustul desfășurat la Auschwitz a reprezentat uciderea în masă a peste șase milioane de evrei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ca parte din "Soluția finală a problemei evreiești", programul de exterminare a evreilor planuit și executat de regimul național-socialist din Germania, condus de Adolf Hitler.

Evelina ENACHE, Laura ȚĂLINĂ,
Andrei DOGARU, Gabriel STRĂTULĂ
Clasa a IX-a A
Foto: echipa ROLL THE DICE

Datini și obiceiuri de Paște

Ce semnifică Paștele?

Paștele este cea mai mare sărbătoare creștină. Această sărbătoare minunată, cunoscută sub numele de Sfintele Paști, celebrează Învierea lui Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, care a fost răstignit pe cruce pentru iertarea păcatelor oamenilor. Este o sărbătoare foarte importantă care durează trei zile, iar românii se bucură de o serie de tradiții, pe care le practică cu această ocazie.

Tradiții de Paște

Sărbătoarea propriu-zisă a Învierii este precedată de un post de șapte săptămâni, în ultima dintre ele comemorându-se Cina cea de Taină, vindecarea lui Hristos, patimile și moartea sa pe cruce. Această săptămână de dinaintea Paștelui se

numește Săptămâna Patimilor și Săptămâna Mare. În această perioadă toată lumea este smerită, ține post și se pregătește de ziua cea mare. De asemenea, participă la Denii, adică la slujbele religioase care se țin în fie-

care seară a Săptămânii Mari. În acest timp, oamenii nu mănâncă urzici și nici nu pun oțet în mâncare, deoarece Mântuitorul a fost bătut cu urzici și însetat fiind, i s-a dat să bea oțet.

În noaptea Învierii, fiecare creștin, trebuie să aibă o lumânare, pe care o aprinde atunci când preotul spune: „Veniți de luați lumină!” Această lumânare trebuie să stea aprinsă pe toată perioada slujbei, iar când oamenii pleacă din biserică trebuie să ajungă cu lumina sfântă acasă, pentru a aduce norocul. Apoi, lumânarea este păstrată tot timpul anului, iar în cazul unor întâmplări primejdioase, ea se va aprinde.

Întorși de la biserică, membrii familiei se așează la masă, gustând mai întâi din ouăle și pasca sfințite. Ouăle se ciocnesc după un ritual: persoana mai în vârstă (de obicei bărbatul) ciocnește capul oului ținut în mână de un comesean, în timp ce rostește cunoscuta formulă „Hristos a înviat”, la care se răspunde cu „Adevărat a înviat!”.

După credința populară, e bine de ținut minte cu cine ai ciocnit întâi pentru că, dacă din întâmplare te rătăcești în vreo pădure, n-ai decât să-ți amintești cu cine ai ciocnit întâi de Paști, și imediat găsești drumul pe unde ai venit.

Masa din prima zi de Paști este un prilej de reuniune a familiei, decurgând după un adevărat ritual. De pe masa de Paști nu pot lipsi: ouăle roșii, cașul de oaie, salata cu ceapă verde și ridichi, drobul de miel și friptura de miel, pasca umplută cu brânză, cozonacul.

Dar de ce ouă roșii la Paș-

ti? Legende creștine leagă simbolul ouălor roșii de patimile lui Iisus. Răstignirea și învierea reprezintă reînvierea naturii primăvara și cu reluarea ciclurilor vieții. Oul, el însuși purtător de viață, devine un simbol al regenerării, al purificării și al veșniciei.

Legenda spune că atunci când Iisus a fost bătut cu pietre, acestea atingându-L, s-au transformat în ouă roșii. O altă tradiție spune că Sfânta Maria, venind sa-și vadă fiul răstignit, i-a adus ouă, care s-au însângera sub cruce. Altă legendă afirmă că, după ce Iisus a fost răstignit, cărturarilor, saducheilor și rabinilor farisei au făcut un ospăț de bucurie. Unul dintre ei a spus: „Când va învia cocoșul pe care-l mâncăm și ouăle fierte vor deveni roșii, atunci va învia și Iisus.” Nici nu și-a terminat acela spusele și ouăle s-au și făcut roșii, iar cocoșul a început să bată din aripă. În tradiția populară românească, ouăle de Paști sunt purtătoare de puteri miraculoase: vindecă boli, protejează animalele din gospodărie, sunt benefice în felurite situații, etc.

Dimineața, oamenii se spală cu apă proaspătă în care s-a pus un ou roșu și un bănuț, pentru ca să fie veseli și rumeni la față tot timpul anului și ca să aibă noroc la bani. De-a lungul timpului, oamenii au transformat tradiția într-o adevărată artă, colorând ouăle nu numai în roșu, ci și în albastru, verde, galben, etc.

Culorile folosite corespund anumitor simbolistici:

- **Roșu** - simbol al sângelui, soarelui, focului, dragostei și bucuriei de viață.
- **Negru** - absolutism, statornicie, eternitate.

- **Galben-lumină, tinerețe, fericire, recoltă, ostitalitate.**
- **Verde-reînnoirea naturii, prospețime, rodnicie, speranță.**
- **Albastru -cer, sănătate, vitalitate.**
- **Violet -stăpânire de sine, răbdare, încredere în dreptate.**

Potrivit mentalității tradiționale, primul ou pe care îl consumi în ziua de Paști acoperit cu tot felul de semne de bine prevestitoare pentru cei cărora le sunt oferite, trebuie mâncat cu tot cu coajă pentru a fi sănătos și puternic tot timpul anului.

Pasca se coace de către gospod-

inele creștine numai o dată pe an, de Sfintele Paști. Ea are o formă rotundă pentru că se crede că scutecele lui Hristos au fost rotunde. Având la mijloc o cruce, pasca este împodobită pe margini cu aluat împletit. În momentul în care se pune la cuptor, femeile de la țară fac semnul crucii cu lopata pe pereții cuptorului, spunând: „Cruce-n casă,/ Cruce-n piatră,/ Dumnezeu cu noi la masă,/ Maica Precista pe fereastră”. În legătură cu originea acestui fel de mâncare tradițional există o legendă care spune că, în timp ce predica împreună cu apostolii, Iisus a fost găzduit la un om foarte primitor care le-a pus în traistă, la plecare, pâine pentru drum fără știrea lor. Întrebându-l pe Hristos când va fi Paștele, Mântuitorul le-a spus că atunci când vor găsi pâine în traistă.

Căutând, apostolii au găsit în traistă ce le pusese acel om. De atunci fac femeile pască. După tradiție, în familiile creștine se mănâncă în zilele de Paști carne de miel. Mielul îl sim-

bolizează pe mântuitorul nostru Iisus Hristos, care S-a jertfit pentru păcatele lumii și a murit pe cruce ca un miel nevinovat.

Sărbătoarea Paștelui poate fi asociată cu primăvara. Reztrezirea naturii la viață simbolizează tocmai noua viață pe care creștinii au câștigat-o prin crucificarea lui Iisus.

Tradiția a avut mereu rolul unui mediator între oameni, mediator constituit instinctiv, pe baza bunului simț, atunci când nici o lege și nici un stat nu existau.

Respectarea tradițiilor înseamnă și bucuria de a fi cu ai tăi și de a fi cu ceilalți.

Gratiela TRIFĂNESCU
Cătălina GHIMPU
Clasa a IX-a A

Responsabilitate financiară cu IMPACT

\$mart și de IMPACT a fost deviza workshop-ului de responsabilitate financiară pe care clubul IMPACT Perfect LIS l-a oferit elevilor liceului nostru. Astfel, în perioada 19-21 aprilie 2016, 24 de elevi participanți au aflat lucruri importante despre bugetul personal și de familie, economii și investiții, sănătate financiară și instrumente IT utile în gestionarea financiară. Traineri am fost eu, Sorina Constandache, și colegul meu, Andrei Isac. Este o performanță cu care ne mândrim și care a fost posibilă pentru că facem parte din mișcarea de tineret IMPACT.

Totul a început de la o invitație de a participa la un nou proiect „Lideri juniori, gata de acțiune!” lansată, în noiembrie 2015 către toate cluburile IMPACT, de Fundația Noi Orizonturi (FNO). Putem să aplicăm câte doi membri din fiecare club, iar selecția s-a făcut pe baza

evaluării scrisorilor de intenție pe care candidații le-au trimis la FNO. Am avut șansa să fim printre cei 80 de membri IMPACT admiși, care au beneficiat de un curs de formare și care, ulterior, au implementat în școlile de proveniență trei ateliere de responsabilitate financiară, „dând mai departe” ceea ce au învățat.

Astfel, în perioada 7-12 februarie 2016, am participat, la Iași, la un training pe teme de responsabilitate financiară, leadership și facilitare. Timp de patru zile, cu ajutorul formatorilor, am deslușit tainele educației financiare, am învățat cum să gestionăm banii și cum să-i cheltuim în mod eficient. Am exersat creativitatea, lucrul în echipă, delegarea sarcinilor, dar și cum să conducem activități în grup, să facilităm jocuri, să organizăm și să facilităm activități de învățare. În același timp, am legat prietenii și am schimbat impresii cu ceilalți membri IM-

legilor noștri, mai mult, să încercăm să le transmitem într-un mod cât mai eficient și mai plăcut cunoștințele pe care ni le-am însușit în urma participării la trainingul de la Iași.

Ca de fiecare dată, ne-au fost alături colegii noștri din IMPACT și liderii seniori, doamnele prof. Luminița Cociorbă și Ana-Maria Blaj. Am simțit din nou că facem parte dintr-o echipă care știe să facă lucrurile să meargă și să găsească rezolvare la orice provocare.

Astfel, am reușit să organizăm cu succes cele trei ateliere, să-i învățăm pe colegii noștri „lucruri despre economii, cheltuieli și multe altele... într-un mod simpatic și deștept”. Dacă în cadrul primului atelier eu le-am explicat participanților „De ce avem nevoie de educație financiară?” și că „Banii vin, banii pleacă”, în cel de-al doilea, Andrei i-a convins că „Nu-s zgârcit, sunt econom”. Modulul

lucru în echipă.

Le mulțumim dlui director, prof. Manovici Andrei-Igor, dlui prof. Luca Marian, dnei prof. Drilea Anca, dnei

bibliotecare Drilea Mihaela, dnei Costin Dorina consilier la Raiffeisen Bank precum și dnei Alina Udriște, consilier la Banca Transilvania, care ne-au ajutat în realizarea provocărilor.

„Felicitări Sorinei și lui Andrei! Mulțumim!”, „Vă felicit pentru efortul depus și pentru cele trei zile pline de distracție!”, „Felicitări clubului IMPACT Perfect LIS și ING pentru acest proiect din care am învățat multe!” Sunt câteva dintre mesajele pe care ni le-au transmis participanții la sfârșitul workshop-ului, iar dna prof. Luminița Cociorbă, coordonatorul clubului, a adăugat: „Felicitări, Sorina și Andrei! Seriozitatea și responsabilitatea cu care ați pregătit această activitate, faptul că ați reușit, fără sprijinul unui adult, să captați atenția participanților, să facilitați activitatea de învățare, mi-a confirmat încă o dată că Programul IMPACT funcționează în favoarea tinerilor, a dezvoltării lor personale, că îi ajută să devină cetățeni activi încrezători în forțele proprii, pregătiți să schimbe în bine comunitatea din care fac parte, să fie multiplicatori de fapte bune.”

Putem afirma cu sinceritate că participarea la acest proiect ne-a oferit una dintre cele mai importante oportunități de formare, de dezvoltare personală, și ne dăm seama de cât de norocoși suntem că am putut participa. Cu siguranță, am repeta oricând experiența. Îi mulțumim doamnei Cociorbă, liderul nostru senior care ne-a sfătuit și susținut pe tot parcursul activităților.

Aceste activități fac parte din proiectul „Lideri juniori, gata de acțiune!”, inițiat de Fundația Noi Orizonturi pentru cluburile IMPACT din țară și finanțat de ING Bank România, desfășurându-se în perioada noiembrie 2015 – mai 2016, sub deviza „\$SMART și de IMPACT”.

Sorina CONSTANDACHE,

Clasa a XI-a D

Andrei ISAC, Clasa a XI-a B

Foto: clubul IMPACT Perfect LIS

Lucrul în echipă - exercițiu de spirit civic

Echipa, conform definiției din DEX, reprezintă un grup de oameni care, sub îndrumarea unui lider, îndeplinesc concomitent o muncă sau o acțiune comună. Pentru ca echipa să funcționeze în mod corespunzător, trebuie să fie alcătuită din persoane care au trăsături complementare și un scop comun.

Cu lucrul în echipă ne confruntăm încă din cele mai mici clase, unde învățăm, prin intermediul jocului, cum să socializăm și să relaționalizăm cu cei din jurul nostru – modalitatea cea mai simplă de a ne face noi prieteni. În timpul gimnaziului, aflăm că lucrul în echipă poate fi valorificat în cadrul activităților sportive, handbal-ul sau fotbal-ul sunt două sporturi care necesită o muncă în echipă perfectă și exactă, prilej cu care învățăm cum să ne apărăm colegii de echipă și să ne unim forțele pentru învingerea adversarului. Pe parcursul liceului, învățăm să acceptăm părerea coechipierilor în cadrul proiectelor pe care le realizăm, să alegem cele mai bune idei care să garanteze reușita proiectului și, bineînțeles, obținerea notei maxime.

Am vrut să aflăm și opinia co-

legilor noștri despre lucrul în echipă:

1. În momentul în care ți se încredințează realizarea unui proiect, preferi să-l faci singur sau soliciți ajutor?

Când mi se încredințează realizarea unui proiect, prefer să îl fac singură deoarece am certitudinea că îmi iese așa cum vreau eu, fără ca cineva să mă deruteze. Ajutorul îl solicit numai atunci când sunt în impas sau nu mai am nicio idee despre ceea ce trebuie să fac. Îmi place să realizez proiectele în echipă doar în situații limită. (Bianca Popescu, XI D)

2. Preferi să lucrezi de unul singur sau preferi să lucrezi în echipă?

Obişnuiesc să lucrez singură deoarece, atunci când lucrez la un proiect sau la o temă, am nevoie de liniște, ceea ce într-o echipă cu greu pot găsi. (Diana Voineag, IX E)

3. Ai aptitudini de lider? Dacă da, preferi să-i controlezi pe

ceilalți sau să le acorzi libertatea de a alege?

Da, am aptitudini de lider, mi s-a spus deseori că am spirit de conducător înăscut. Personal, prefer să îi îndrum pe ceilalți și să îi ajut să se dezvolte decât să fiu un șef autoritar. (Cristiana Apreutesei, XII B)

4. În momentul în care lucrezi în echipă, preferi să privești sau să te implici?

Lucrul pe care îl văd cel mai des la colegii mei, în momentul în care lucrează în echipă, este cea rușine,

frică de a nu se face de râs, de a nu fi respins de ceilalți parteneri. Într-un final, toate acestea îi fac să creadă că nu sunt îndeajuns de buni, așa că aleg să nu se implice. Eu nu sunt așa. Eu aleg să mă implic. Asta nu înseamnă că trebuie să ridic tonul la cei din jurul meu, așa cum am observat că fac mulți alți elevi. Îmi propun să interacționez, să lucrez frumos și în bune condiții cu cei din echipa mea iar la final, să ne bucurăm împreună de beneficiile lucrului în echipă. (Cristina Stoica, X E)

Magda ȚIGĂNUȘ, Ana COSTIN

Clasa a XI-a D

Foto: Magda ȚIGĂNUȘ, Ana COSTIN

Debut literar

Teodora Bianca Popescu s-a ivit pe lume în ziua norocoasă de 15 octombrie 1998 în Panciu, județul Vrancea. A gîngurit, s-a jucat, chiar a și învățat pînă a ajuns în clasa a XI-a la Liceul Teoretic "Ioan Slavici" din același oraș. A considerat, cu doza de nesăbuință caracteristică adolescențului timid, că ar aranja-o abordarea creației literare. Și astfel a luat decizia ne-cuminte să debuteze cu o nuvelă în revista "Salonul literar" și în revista ActuaLIS. Noi, cu înțelegere și cu umor, șoptim îngrijorați: "Vai de tine, Teodora Bianca Popescu, ce drum presărat numai cu flori fără spini te așteaptă!".

Prof. Costel PRICOPIE

Ex-Robi

- Mami, ce vrei să faci?
- Plec, Robi. Nu plînge, puștiule, totul va fi bine. Ne vom revedea.
- Nu mă lăsa singur!
- Nu am altă soluție, Robi. Adio!

Ai plecat. M-ai lăsat singur. Lacrimi. De ce sunt așa de dureroase? Înainte erau calde și bine venite, acum sunt reci și-mi distrug sufletul de copil. M-ai lăsat în pustiu cu inima frântă.

Nu știu de ce nu m-ai luat în acea seară cu tine. Nu te condamnu pentru suferința pe care mi-ai provocat-o atîția ani. Nu am de ce. Tot ce nu înțeleg e de ce ai vrut să pleci. Mă aveai pe mine. Un puști care atunci nu înțelegea prea multe, dar pe care viața l-a maturizat înainte de timp. Nu eram pregătit pentru a te pierde.

Acum sunt în cumpănă. Dacă vin la tine, sigur o să fie cel mai bine. Apa așteaptă să mă înghită, iar lama abia așteaptă să mă sece de sânge. E cel mai bine așa.

Închide ochii, Robi, și fă-ți curaj. Venele sunt mai proeminente ca de obicei. Nu vor să îmi dea voie. Le e frică. Și mie îmi e. Dar va urma ceva mai bun după... Număr până la 5 și o fac. Iartă-mă, Doamne...

5...4...3...2... Ce naiba! Simt o mână caldă pe umărul meu. A mea sigur nu e. Deschide ochii, Robi, și vezi cine îți ia această șansă.

- Ce vrei?

Nu răspunde, stă doar acolo și mă privește trist. E o fată cu ochi albaștri și întrebători ca marea. Sunt calmi și plini de speranță. Mă sperie și

totodată mă calmează.

- Ești bine?
- Sunt în cea mai bună stare, nu vezi?
- Lasă ironia. Ce vrei să faci?
- Nici eu nu știu. Cum te cheamă?
- Alina.
- Ce nume frumos! Robi.
- Încântată!

Ce ai de gând să faci, Robi, în acest moment? Ești blocat între două lumi. Nu știi pe care să o alegi. Le vrei pe amândouă și nu vrei nici una. Alege, Robi, alege. Lumea care va fi a ta pe vecie e încă nedescoperită. Nu știi unde să te îndrepti, dar din oraș nu poți să pleci.

E mai bine când ești singur și nu te știe nimeni pentru simplul fapt că ai liniște. Dar ce te faci când nu poți avea nici un moment de liniște? Ajungi în pragul nebuniei. Nu știi cum și din ce cauză. Nu știi cine e responsabil pentru nebunia ta permanentă. Nu știi.

Când ești singur, știi că poți zbura. Nu te critică nimeni și nu are nimic de comentat. Ești doar tu și cu vocea interioară care te sfătuiește, te ceartă, te ignoră sau te suportă. Nu suntem ființe cu puteri supranaturale. Nu suntem oameni invincibili. Avem probleme, dar nimeni nu te crede. Suferim, iar ei rîd. Plîngem, iar ei nici nu observă. Ne ascundem de noi și de ceilalți cu ajutorul măștilor. Te ascunzi chiar și de tine însuși. Nu mai știi cine ești cu adevărat. Nu mai ai încredere nici măcar în tine.

Cine ți-a luat încrederea, puș-

tiule? Cine ți-a tăiat aripile când zburai spre cer? Cine te-a lăsat singur cu capul pe pieptul mamei?

Lumea. Ea este cauza suferinței tale. Din pricina ei, tu ești al nimănu.

Tatăl? Unde ți-e tatăl, puștiule? L-ai cunoscut vreodată? A venit la tine, când erai mic, cu vreo ciocolată? Te-a sărutat de noapte bună? Nu... Nici măcar nu i-a pasat de tine. Te-a trădat și el. Nu te-a vrut. Cum poți să nu vrei un suflet nevinovat de copil? Ce rău ți-a făcut el? Unde este acea dragoste părintească? Când te va cunoaște, Robi, îi va părea rău că a pierdut acest timp prețios departe de tine, departe de dragostea necondiționată pe care i-o porți.

- Mami, călăuzește-mă în această lume nedreaptă și plină de oameni fără suflet. Tu ai fost un fluture care și-a luat zborul spre infinit. Ai fost o gărgăriță colorată și plină de viață până în acea zi oribilă. Tu ai fost tu și atât.

Când oamenii te roagă să fii mai bun și să ai încredere în ei, atunci te dezamăgesc cel mai tare. De ce, când ești bun, ei găsesc o ușită spre sufletul tău și apoi îl distrug? De fiecare dată vor face la fel.

Când ești copil, toți te iubesc, sunt alături de tine și te răsfată. Când crești, nu mai dau nici doi bani pe tine. Le e teamă, Robi. Le e teamă că le vei lua locul sau vei ajunge mai sus decât ei. Dar niciodată nu te vor iubi cum au făcut-o când erai doar un puști.

- Mami, te iubesc!

Robi, și mama ta te iubește și îi pare rău că a făcut această greșală. Știe că te simți singur, dar nu are ce face. Încearcă să fii cât mai tare și uită de gura lumii.

Când îți pui ceva în minte, mereu reușești. Indiferent de ce greutateai întâmpini pe drum.

De la o simplă greșală a tatălui tău, plătești tu. Cum ar fi dacă l-ai întâlni, în acest moment, pe drum? El sigur te recunoaște pentru că așchia nu sare departe de trunchi. Oricât ar nega, el te cunoaște. Tu nici măcar nu știi cum arată. Are ochii verzi sau albaștri? Părul scurt sau lung? E un boschetar sau un muzician? Este înalt sau scund? Ești tu sau nu te recunoști?

Viața se joacă cu noi după bunul ei plac. Azi te naști, mâine mori. Îi place să ne vadă cum suferim. Dar ea habar nu are cum e să suferi. Ne dă lecții, dar ea nici măcar nu le învață. Greșelile noastre sunt nesemnificative pentru ea.

Cum ar fi să fii un fluture pe cerul albastru? Un fluture colorat. Zbori ce zbori și după un timp te întrebi pentru ce trăiești? Oare pentru a da un plus de culoare cerului sau pentru a-l face pe om să zâmbească din nimic? Ambele variante fac parte din viața ta.

Când crezi că ai descoperit scopul vieții, realizezi că ai rămas din nou singur, puștiule. De fapt, niciodată nu ai avut pe nimeni. I-ai ținut departe de tine ca să nu te rănească și ei au acceptat acest lucru. Cred cu tărie că ești fericit, dar în inima ta se dă un război între viață și moarte. Nu știi ce cale să alegi, nu știi pe cine să alegi.

Ești pe marginea unei prăpăstii gata să cazi în neant.

Se spune că prin scris te exteriorizezi. Cunoști omul doar atunci când gândește pe o foaie. Nu e nici un fel de magie, doar îți trebuie puțină atenție. Când scrii, acolo îți pui gândurile, sentimentele, trăirile. E ca o poezie pentru suflet sau ca o tărie pe care o bei ori de câte ori simți nevoia.

E exact ca atunci când cunoști prima iubire, când ai zburat prima dată sau când ai făcut ceva pe moment fără să

gândești. Nimeni nu știe cum și de ce scriu. Nimeni nu știe motivul. Nici eu nu îl știu, dar mă atrage.

Știu că te doare, dar nu pot face nimic. Sunt un om cu capul pe umeri care știe că va fi trădat în fiecare zi de persoanele la care ține. Știu că citești ce am scris aici și nu vreau să te simți prost. Vreau doar să realizezi că mă dezamăgești, iar eu nu mai suport. Am și eu limitele mele și răbdarea mea e pe muchie de cuțit.

Te las să îți dai seama și să negi. Negativitatea îți afectează sănătatea, iar sănătatea mea mintală e afectată în orice moment de persoane ca voi.

V-am greșit și eu. V-am supărat, v-am enervat, chiar v-am plictisit cu poveștile mele ciudate, dar am avut mereu limite. Știu când omul se plictisește din cauza mea și mă retrag.

Când stai în fața unui monitor fără ca vreo idee să îți vină în minte, te poți considera nebun. Vrei să scrii, dar nu știi ce. Vrei să pleci, dar nu poți. Pur și simplu te-ai blocat. Ai o a treia lume pe cap.

De la două au ajuns trei și tu nu te poți hotărî pe care să o alegi. E imposibil de ales. Toate te ademenesc cu farmecele lor. Cu idioțeniile lor. Trăiești în trei lumi diferite și nu ești prezent în nici una. Vezi pe toată lumea, dar nimeni nu te vede pe tine, Robi. Ești într-un infinit întortocheat. Nu este vreo mare filozofie și nici ceva ușor. Ești la mijloc.

Pe cine alegi, Robi? Pe tine sau pe ei? Fericirea ta sau fericirea lor?

Ești pe drumul spre nicăieri, Robi. Mergi și vezi ce se află dincolo de nicăieri. Dacă se află ceva, oricât de mic, rămâi acolo, iar dacă nu, continuă-ți drumul. Drumul tău, destinul tău.

Te-ai născut să fii trist încă de la început. Nu ți-a dat viața o șansă la fericire. Sau chiar dacă ți-a dat, tu ai pierdut-o de la 6 ani, când nici nu știai de ce.

Menander a spus că "timpul scoate adevărul la lumină", dar când va fi timpul ca adevărul să ți se arate și ție? Unde trăiesc morții, acolo se

află adevărul. Căci ei nu te mint, nu au cum, chiar dacă vor. Nu au limbă să vorbească, nu au trup să mimeze, nu au creier să gândească. Nu au nimic. Ei au devenit pământ odată cu pământul.

Robi, soarta este cea care ne amestecă cărțile, iar noi suntem simpli jucători. Pierdem, câștigăm, facem remiză. Tot ea îi ajută pe cei slabi. Goethe spunea că el e "spiritul care veșnic neagă!". Așa ești și tu, Robi. Mereu negi chiar dacă te afli în impas și ai nevoie de ajutor.

Puștiule, n-ai șanse de scăpare într-o lume atât de mare. Te vânează. Te prind și te bagă într-o cușcă de unde nu mai poți scăpa. Te omoară cu zile și îți iau speranța. Nu te mai lasă cu nimic. Absolut nimic!

Trăiești de mii de ani singur în pustiu, sufletul tău e din ce în ce mai trist. Aleargă printre amintiri ca timpul nemilos. Te ascunzi printre dărăpănături, gândurile îți invadează creierul. Șoaptele sunt din ce în ce mai proeminente, se aud din ce în ce mai tare. Luna vorbește cu tine, dar tu nu-i răspunzi, stelele mă întreabă dacă ești bine, dar tu nu vrei să m-ascuți. Soarele îți zâmbește trist, îți știe durerea, dar nu vrea, nu vrea să te ajute. Știe că te doare, știe că suferi, știe că nu ai pe nimeni, dar se străduiește să nu te bage în seamă. Ai nevoie de căldura lui, ai nevoie de sfaturile lui, ai nevoie de tatăl tău.

De ce în acest moment scrii, de ce îți pui gândurile pe această foaie? Tu, cititorule, poți să-i răspunzi? E un biet puști care rătăcește printre neamuri, e pierdut în spațiu și timp, e pierdut printre gânduri.

Robi mă numesc, Robi am să mor. Mă cunoști și totodată nu mă cunoști. Crezi că mi-ai aflat povestea, dar nici măcar 5% nu știi. Pentru tine sunt un nimeni, pentru voi, pentru toți.

La ce folosesc gândurile dacă nu le împărtășim? La ce folosește binele dacă nu îl faci? Cu ce mă poți ajuta dacă nu îți spun? De ce mă ascund dacă vreau să fiu găsit? De ce sper dacă nu ofer? De ce iubesc dacă nu sunt iubit? De ce pun întrebări

care nu au răspunsuri? Ce vreau de la mine când știu că nu am ce să-mi ofer?

Când cunoști diferite persoane, ți-e frică să te destăinuie în fața lor. Nu pentru că nu sunt de încredere, ci pentru că nu ai încredere în tine. Unde a dispărut acea încredere în sine? Unde ai dispărut? Te tot cauți, dar nu te găsești, te strigi, dar nu mă auzi. Vreau să te las în pace, dar tu tot îmi umbli prin gânduri nestingherite. Crezi că, dacă nu ești prezent, poți să-ți bați joc de mine, sau să-mi faci dezordine în gânduri?

Am rămas fără ajutor. Am rămas într-o continuă luptă cu mine însumi. Cine mă poate salva de gândurile mele întunecate? Cine îmi mai dă o șansă de a fi eu? Eu cel normal? Mă refugiez în cărți, în lumea mea neexistentă. O lume a haosului și a distrugerii. O lume pe care nimeni nu mi-o cunoaște. O lume în care nimic nu contează. Caut scăparea prin diferite moduri. Dar nici unul nu e cel corect. Unde sunt, ce fac și ce vrei de la mine? Vrei să dispar de tot sau vrei să mă ajuți?

Nu îmi place ceea ce am ajuns. Nu îmi place modul cum mă privește lumea și îmi reproșează zi de zi că e greșit ceea ce fac. Nu vreau milă și nici dragoste. Vreau să știu că exist și eu și că am un suflet. Unul care e ușor de rănit. Te rog să nu mi-l distrugi și tu la fel cum au făcut-o ceilalți. Am rămas fără aer în această lume a urâtului. A răului.

Cică lumea te ajută când ai nevoie, îți este aproape și îi pasă. Face tot posibilul să te simți bine. Eu nu am avut parte de această lume. Ea m-a indus în eroare și mă doare. Vă cer ajutor printre rânduri, dar nimeni nu observă. Vă cer îndurare, dar degeaba. Am rămas doar eu cu sufletul meu răătăcit. E rătăcit de când mi l-ați pierdut voi. Vi l-am lăsat în grijă și mi l-ați aruncat în neant ca pe un gunoi, de care nu mai aveți nevoie. L-ai văzut cumva pe la tine? L-ai întrebat dacă e bine? Dacă are nevoie de ceva? Eu nu am cum să îl ajut. Nu știu cum să ajung la el, la problemele lui. Voi mi-ați luat această șansă. Cheia cu care e închis seiful e în mâinile voastre. Aveți

grijă. El se deschide cu răbdare. Dacă ați pierdut și cheia, m-ați pierdut și pe mine. Nici eu nu voi mai avea cum să ajung la voi. O să fiu pierdut în spațiu și timp. O să mă recunoști dacă mă vezi pentru prima dată, dar a doua oară nu va mai exista. De ce? Pentru că eu nu sunt. Nu mai sunt. Ce se va întâmpla când vei realiza ce ai făcut? Vei regreta sau vei fi în culmea fericirii că ai scăpat în sfârșit de mine? Aștept răspunsul tău. Sper că va veni într-o zi de iarnă ursuză. În aceeași zi în care ai pierdut cheia seifului.

Ține minte: sunt un spirit călător. Sunt un fluture ale cărui aripi au fost tăiate. Sunt...

Tu? Ai reușit să găsești drumul spre mine sau ai abandonat iar? Ai abandonat sigur. E prea greu drumul pe care merg eu pentru tine. Ești așa de friv! Ești un biet pui care abia învață să zboare. Ce mă fac eu cu tine? Unde ai rămas iar? Ești la o răscruce de drumuri. Alege ceea ce e corect. Alege cu toată inima sau fără ea, dar alege.

Eu sunt tot aici. Închis în gânduri și te aștept. Nu mă răni și tu. Am destule cicatrici. Nu mai vreau încă una.

Mă auzi? Știi unde mă aflu? Ești aici? Nu mă vrei prin preajma ta, nu-i așa? Pe mine cine mă scoate din acest loc întunecat? Cine e salvarea mea? Cine e cel care are curajul să mi se arate? Lumea e mare, eu nu fac parte din ea. Lumea e mare, eu am dispărut. Unde mă cauți? Mă vei găsi? Vei renunța?

Orice om are o poveste. Străzile sunt bătute pas la pas de oameni grăbiți. Nu mai au credință, nu mai au răbdare, nu mai au nimic. Sunt stafii cu nume de oameni. Au aceleași trăsături. Au aceiași copii. Au tot și nu au nimic.

Cuvintele pentru ei sunt simple jucării. Nu le folosesc, dar le țin în vitrină. Prăfuite. Murdare. Tu, cititorule, ce crezi că sunt cuvintele? Cu ele poți crea, dar nu poți să scrii cine ești. E un fel de haos. Dar nu e gălăgios. Nici asurzitor. Poți trăi cu el, dar fără el te pierzi.

Cuvintele ne dau posibilitatea

să realizăm lucruri mărețe, dar noi reușim să le respectăm? Nu. Le tot facem de râs. Și ce e mai trist, ne mândrim cu ele.

Mâna scrie, cuvintele se înșiră. Mâna scrie, cuvintele se supun... Eu mă supun lor. Tu, Sandro, ce ai de gând să faci?

Au trecut mai bine de 17 ani de când l-ai lăsat cu mama lui. 17 ani în care ai crezut că nu îl vrei. Era atât de mic și fragil atunci încât credeai că orice atingere de a ta îl va răni.

Sandro e numele tău și ai ales să pleci. Știai că nu poți fi tată atunci. Erai prea tânăr. Prea lipsit de experiență. Ți-a lipsit curajul. Regretai. Nu voiai un copil care să plângă.

Este trecut de ora 12 noaptea, iar tu te gândești la acea zi în care l-ai părăsit. Îți aduci aminte că se uita la tine. Nu făcea nimic altceva. Parcă știa că vrei să pleci. Se uita la tine cu acei ochi negri ca ai mamei sale și încerca să zică ceva. Te-ai uitat pentru ultima oară la el, l-ai sărutat pe frunte și ai deschis ușa. "Tată". Ți-a spus "Tată". Pentru prima oară ai simțit o bucurie imensă. Dar nu puteai rămâne lângă el. Îți era prea frică de necunoscut. Toată viața e un necunoscut.

Ca un laș, ai plecat. Nu ai asistat la nici o aniversare de-a lui. Nu ai fost cu el în prima zi de școală. Nu l-ai alinat atunci când a avut nevoie. Nu l-ai auzit când a recitat prima poezie, când a spus primul "te iubesc". Nu ai fost niciodată lângă el.

Nu mai e nici o cale de întoarcere la ora asta. Nu poți să te duci în trecut și să schimbi totul. Nu ai cum...

Te tot bântuie acei ochi negri și mari. Plini de lacrimi și iubitori. Te-ar fi iubit, chiar dacă tu ai renunțat la el, chiar dacă tu nu-l iubeai. Era un puști atât de vesel și plin de viață. Era ca un înger care emana în fiecare secundă liniște sufletească.

Inima îți bate de dor. Vrea să îl vadă. Vrea să știe ce face și unde stă.

- Sandro, ești bine? Mă sperii, zi ceva.

- Irina, mi-e dor, Irina. Inima îmi plânge. Vrea să îl vadă.

- Du-te, Sandro, la el. Du-te

până nu e prea târziu. Degeaba îți plânge inima de dor acum. Degeaba regreti dacă nu te duci la el. Sandro, du-te și recuperează-i încrederea.

- Am să mă duc, Irina, am să mă duc. Trebuie să îmi fac curaj. Știi ceva de el?

- Da, e pierdut în lumea lui.

- De Luisa, mama lui, știi ceva?

- E moartă, Sandro. A murit când el avea doar șase ani.

Mi-a picat cerul în cap. L-am lăsat pe puști al nimănui. Al nimănui. Cum de am reușit? I-am distrus lumea. I-am distrus speranța. Avea nevoie de ajutor atunci și eu nu am fost. M-am trezit dintr-un coșmar într-un alt coșmar mult mai urât. Ce am făcut?

Surpriză, puștiule. Am venit. În sfârșit am venit. Deschide ușa, te rog. Știu că ești dincolo și te întrebi cine sunt. Fă-ți curaj. Te uiți la mine, acum ce fac? Ajută-mă! M-am pierdut în ochii tăi triști și întunecați. Eu nu te-am lăsat așa. Ce ți-am făcut?

Uimire. Uimire citesc pe chipul tău. Nu credeai că o să mă vezi vreodată, nu-i așa? Ai rămas fără cuvinte.

- Îmi amintești de mama ta. Și ea avea ochii negri ca ai tăi.

- A murit.

- Știu. Am aflat de curând. Îmi pare atât de rău că v-am părăsit.

- Viața nu e exact cum ne-o dorim. Nu trebuie să îți pară rău. Uneori realizezi că ai pierdut.

Prea multă liniște. De ce nu ții la mine? De ce nu mă dai afară? Te-am rănit și asta merit.

- De ce m-ai părăsit?

Ți-ai făcut curaj în sfârșit.

- Nu te iubeam atunci. Nu te voiam. Eram prea tânăr și speriat. Am ales să plec pentru că îmi era prea frică.

Îmi era frică să fiu în continuare tată.

- Iar acum? De ce te-ai întors?

- Pentru că inima îmi plânge, Robi. M-am gândit la tine zi și noapte. Nu am avut pic de liniște. Te-ai făcut atât de mare...

- Știi că am suferit, nu-i așa?

- Știu. Știu. Știu. N-am fost deloc lângă tine când aveai nevoie.

- Am nevoie de timp.

- E tot al tău.

Furia nu hrănește sufletul luptătorului. Îl arde pe dinăuntru. Îl seacă de puteri până rămâne fără aer. Se va domoli, dar atunci va fi prea târziu pentru mine, pentru tine.

Suflete, furia te doboară. Nu o lăsa să pună stăpânire pe tine! Pe ideile tale! Rezistă-i până în pânzele albe.

Tată, ai găsit cheia, nu-i așa? Ai găsit cheia seifului. Acum vrei să furi tot ce se afla în el. Vrei să îmi iei amintirile cu mama... Nu ți le voi da. Nu-ți dau voie.

Aș da orice să o mai văd o dată pe mama. Să o văd zâmbind. Să o văd vara la mare, fericită. Iarna la munte, iubită. Aș vrea să mă mai ia o dată în brațe, să îmi spună că mă iubește, să mă sărute de noapte bună. Să fim din nou o familie fericită. O familie compusă din doi membri; mama și fiul.

Mă îndrept spre parc, dar e așa pustiu. Unde sunt acei copii care se jucau mereu? Leagănele sunt părăsite la fel ca tot ce ține de acest parc. E prea trist. E prea aproape de sfârșit.

Merg, dar nu am idee încotro mă îndrept. Ținta mea? Momentan, cimitirul. O să mă duc la mami. Nu am mai fost de mult. Oare ce mai face? Tot așa singură a rămas?

- Bună!

E o voce de fată. O voce limpede.

- Bună! – am răspuns și eu, neștiind ce să fac.

- Încotro te îndrepti?

- Cimitir. Îmi pari cunoscută. Cum te cheamă?

- Alina.

- Ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

- Da, o singură dată.

- Ești frumoasă.

- Nu mi s-a mai spus. Mulțumesc!

- Știi, îmi pare rău.

- Pentru ce?

- Pentru toate greșelile pe care le-am făcut. Pentru amintiri. Totul e pierdut în zare. S-a dus pe vecie. Nimeni și nimic nu se mai întoarce pentru mine. Sunt sortit singurății.

- Nu zice așa. Nimeni nu poate trăi singur. Omul e făcut ca să își găsească jumătatea. Să se găsească pe el. Atunci când rămâne fără speranță, apare cineva și schimbă tot cursul

poveștii. Pentru tine, Ea încă nu a apărut. Dar nu e târziu. O dată și o dată va apărea. Va fi pentru tine ce nu ai crezut că vei avea vreodată. Acel suflet, care te caută, îți va aduce bucurie, fericire, împlinire. Te vei regăsi alături de Ea, îți spun eu.

- Vorbe mari. Uite, am ajuns la cimitir. Trebuie să plec. Adio!

- Adio, Robi! Ai grijă de tine!

- Și tu la fel!

Hei, mami, ce mai faci? Cum e acolo sus? Sper să fie bine. Eu? Sincer nu știu cum mă simt. A venit tata la mine, dar mi-e frică. Mi-e frică să nu mă rănească dacă îl accept în viața mea. Nu vreau să îmi ia toate amintirile cu tine. Nu vreau să te uit. Pe zi ce trece îți simt parfumul, dar vocea nu o mai recunosc. Nu știu ce culoare aveai la păr, nu mai știu zâmbetul tău. Ochii negri ai mei sunt singurii care îmi spun că tu ești cu mine. Și tu aveai aceiași ochi. Tulburi ca marea.

Ți-am adus flori. Trandafiri negri. Îți plăceau la nebunie. Ei sunt simbolul morții, suferinței, răzbnării. Este un simbol de adio. Poate înseamnă renaștere și iubire profundă.

De asta îți plac! Credeai în renaștere. Îl voiai pe tata înapoi. Acum? Ești cu el? Sau ești doar o umbră? Ești un fluture. De asta te văd mereu. Ești un fluture singuratic. Ești lupul fără haț. Ești tot ce e bun la un loc. Ești mama mea.

- Ce faci, Robi? Ai terminat?

- Da, așa cred. Tu ai terminat?

- Am ajuns la sfârșit.

- O... atunci e timpul să-mi iau rămas bun.

- Da!

- Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar e timpul să plec. Nu vreau să vă las cu ochii în Soare, dar voi fi bine. Adio.

Teodora Bianca POPESCU
Clasa a XI-a D

O lecție de geografie... altfel

Totul a început când am realizat că aceasta urma să fie ultima noastră excursie din anii de liceu, fără emoțiile BAC-ului și cele ale alegerilor pentru viitor. De-a lungul acestor ani frumoși, am văzut cum, pe zi ce trece, creștem împreună, începem să ne cunoaștem mai bine. Excursiile ne-au oferit ocazia de a fi din ce în ce mai uniți și calea către transformarea unei simple clase într-o mare familie. Așa că ne-am hotărât : această călătorie trebuia să fie cu adevărat deosebită!

Miercuri dimineața, în ciuda orei matinale la care am plecat, eram toți entuziasmați de ceea ce știam că va urma... Prima oprire, cea de la Cetatea Făgărașului, ne-a impresionat prin modul armonios în care arhitectura se împletește cu peisajul aproape ireal, cu lebede grațioase care , delicat , tulburau luciul apei șanțului de apărare. Situată pe locul al doilea în topul celor mai frumoase castele din lume, cetatea reprezintă una dintre cele mai mari și mai bine conservate construcții feudale din Europa de Est. Vizita ne-a dezvăluit istoria cetății și mici detalii interesante despre cultura oamenilor acelor vremuri îndepărtate.

Uimiți de cele văzute, am pornit din nou la drum, și iată-ne în fața unor porți impozante specifice intrărilor în domeniile princiare. Era intrarea la herghelia "Sâmbăta de jos" existentă pe proprietatea

care a aparținut unui membru al familiei Brukenthal, cea care a deținut și celebrul palat din Sibiu. Herghelia "Sâmbăta de jos", este recunoscută pentru creșterea unei rase nobile și rare de cai, rasa lipițan. Frumusețea, inteligența, mișcările elegante și aspectul impunător al acestor cai ne-a impresionat atât de mult încât am fi dorit să-i luăm cu noi; acest lucru nefiind posibil fizic, am imortalizat momentele petrecute alături de aceste animale nobile în fotografii pe care le privim de fiecare dată cu drag.

După ce ne-am despărțit de minunații lipițani, ne-am îndreptat spre Sibiu, dar nu înainte de a ne opri la Șelimbăr. În ciuda vremii nu prea prielnică, am făcut acest popas, pentru că monumentul păstrează în amintirea noastră eroii și sacrificiile făcute din dragoste de neam, în bătălia condusă de Mihai Viteazul.

Și iată că intrăm în Sibiu, oraș medieval cu o istorie veche de 900 de ani. Odată ajunși la pensiunea modernă și foarte primitoare, care ne oferea un sentiment de "acasă", am lăsat bagajele și, nerăbdători, am plecat să descoperim orașul. Ne-a impresionat mult arhitectura acoperișurilor ce păreau că au ochi și ne pândesc. Nu se putea să nu vizităm și Brukenthal-ul, unde am admirat deosebita galerie de artă - am văzut atât opere realizate de pictori români, cât și de pictori

Sarmizegetusa Regia

străini renumiți. Ne-am îndreptat apoi, cu entuziasm, spre faimosul Pod al Minciunilor, unde ne-am făcut multe fotografii, mai artistice sau mai amuzante... Intrând în spiritul legendei, fiecare am început să spunem câte o minciună pentru a verifica veridicitatea mitului ce învăluie acest pod. Dimineața următoare, deși ne-am trezit cu greu, am plecat către Muzeul Satului din Dumbrava Sibiului. Din păcate, vizita în acest loc ni s-a părut foarte scurtă datorită priveliștii minunate, pe care, neclintiti, am fi putut s-o admirăm ore în șir : casele vechi de lemn, verdele curat ce le învăluia, istoria pe care au scris-o în sute de ani... toate într-un singur loc prefiguiau imaginea veșniciei satului românesc..

La Alba Iulia, bătrâna cetate Alba Carolina ne-a deschis porțile, uimindu-ne prin grandoarea și ingeniozitatea construcției sale. Ghidul, care ne-a familiarizat cu istoria cetății și evoluția sa pe parcursul anilor, ne-a recomandat să fim părtași și la schimbul de gardă - pentru câteva minute, ni s-a revelat un alt fel de lume, o epocă întreagă, ca un vis.

Dar, cum călătorului îi șade bine

cu drumul, am părăsit cu nostalgie zidurile cetății și porțile ei maiestuoase, și-am intrat într-un ținut cu peisaje de basm și drumuri obositoare - Apusenii. Din cele peste 400 de peșteri urma să vedem și noi două dintre cele mai frumoase și spectaculoase.

Călătoria prin localitățile încărcate de istorie ale Țării Moților, prin acești munți cu trupul plin de aur, s-a oprit la peștera Scărișoara. Coborârea până la ghețar a fost o adevărată provocare, datorită treptelor înghețate, dar, odată ajunși în peșteră, am realizat că efortul nu a fost

Schimbul de gardă la Cetatea Alba Carolina

în zadar: o imensă acumulare de gheață, neclintită, dantelată și șlefuită de căldură și frig, ne aștepta tăcută, ca o mărturie a erelor trecute.

După această vizită aventuroasă, pașii ne-au fost călăuziți spre cel de-al doilea loc de cazare, urmând ca în ziua următoare să vizităm peștera Urșilor. În peșteră, am văzut o bogăție impresionantă de stalactite și stalagmite pe care adesea, turiștii, printr-un exercițiu de imaginație, le comparau fie cu șerpi, lumânări, feciore sau chiar cu urși. Am aflat că peștera se numește astfel datorită prezenței unor specii preistorice de urși, cărora aceasta le era adăpost și ale căror fosile au fost descoperite în interior de către speologi.

A treia zi! După peștera Urșilor ne îndreptăm spre Șiria, părăsind treptat lumea de legendă a Apusenilor. În localitatea de la poalele Munților Zarandului, autoritățile ne-au întâmpinat cu căldură, făcându-ne să simțim că suntem, pentru

câteva ore, parte a acelei comunități. Am vizitat muzeul memorial dedicat lui Ioan Slavici și Cetatea Șiriei. Exponatele muzeului ne-au îmbogățit cunoștințele despre marele scriitor, iar la plecare am dorit să menționăm impresiile noastre, semnând în Cartea de Onoare a muzeului. La Cetate am avut parte de un rar spectacol de

Castelul Corvinilor

parapante: turiști de toate vârstele se aventurează în gol dinspre înaltul cerului, pictându-l în zeci de culori.

Cu gândul la spectacolul chromatic, am plecat spre Arad și apoi la Hunedoara, unde am intrat în contact cu o altă cultură, cu ale feluri de a fi ale oamenilor, realizând că, în asemănarea noastră suntem, totuși, atât de diferiți.

aflat că a participat chiar împăratul Franz Iosef.

Un drum lung, în care am întâlnit imaginea nocturnă, feerică a Cetății Devei, ne-a adus, în ultima seară de cazare, la Hunedoara. A fost prilej de petrecere pentru că a doua zi era Sfântul Gheorghe și pentru că unii dintre noi urmau să-și serbeze onomastica, am decis ca în acea

Cetatea Devei

Podul minciunilor - Sibiu

seară să-i sărbătorim în familie.

Dar a sosit și ziua întoarcerii acasă! Am început dimineața cu un drum făcut la pas, pe străzile Hunedoarei. Castelul Huniariilor ne aștepta, scăldat în lumina soarelui primăvăratic, spre a ne oferi ceva din energia lui. Monument de arhitectură gotică, castelul este situat în „top 10 destinații de basm din Europa”, fiind și cea mai mare construcție medievală cu dublă funcționalitate (civilă și militară) din România aflată încă „în picioare”.

La revedere Hunedoara, bine te-am găsit Deva! Cetatea Devei nu a fost cucerită niciodată, noi însă am reușit pentru că ne-a ajutat singurul ascensor

încălinat existent în țara noastră. Nu putea să scape nevizitată singura cetate din România, care a fost ridicată fără fundație. În fostele beciuri, am văzut cum a fost construită direct pe stânca unui fost con vulcanic.

Obiectivul final al excursiei noastre s-a dovedit a fi unul cu peripeții. Drumul modernizat care duce la Cetatea dacică Sarmisegetusa Regia se oprește la 4 km de cetate, iar autocarul nostru nu mai urcă. Așa că, dacă am ajuns până acolo... Noroc cu o mașină care transporta materiale pentru construcția drumului, al cărei șofer a avut milă de niște bieți turiști obosiți! Deși drumul a fost obositor,

spre surprinderea noastră, la întoarcere ne simțeam revitalizați. Ruinele celei mai mari și mai protejate cetăți dacice păstrate până astăzi, au făcut ca această călătorie să merite.

În orele de mers către casă am cântat și am jucat mici jocuri, pentru a alunga din minte că, în curând, va veni momentul despărțirii de această frumoasă călătorie.

La finalul acestei excursii, am ajuns negreșit la concluzia că timpul de calitate petrecut împreună a cristalizat o clasă oarecare, formată din oameni diferiți, într-o mare familie.

Sarmisegetusa Regia

Peștera Urșilor

Daniela-Aurelia COMAN,
Ana Maria MIHAI
Clasa a XI-a A
Foto: Daniela-Aurelia COMAN, Ana Maria MIHAI

Cetatea Șiriei

Cetatea Șiriei

sau
educația prin muzică

EDUCAȚIE, INTEGRARE SOCIALĂ, DEZVOLTARE CULTURALĂ,
ACCEPTARE, INTERACTIVITATE, PRIETENII

„Limbaajul muzical s-a dovedit cea mai nobilă formă de eliminare a diferențelor sociale, etnice, religioase, rasiale, fiind benefic nu numai copiilor români, ci și imaginii pe care țara noastră o construiește în afara granițelor.”

Acesta este doar unul dintre rolurile pe care Ion Marin, fondatorul și dirijorul Corului Național de Cameră MADRIGAL și creatorul Programului Național Cantus Mundi, le

altul, dar și pe ei înșiși, prin intermediul muzicii corale.

Platforma online pune la dispoziția tuturor celor care se înscriu pe www.cantusmundi.com partituri online, lecții video și audio-partituri. În același timp, reprezintă un motor de socializare și promovare a mișcării corale românești printr-un forum moderat de specialiști, galerii foto/video și o bază de date a tuturor corurilor din România.

tabile trebuie să le realizeze în cadrul programului Cantus Mundi debutează pe 4 iunie, cu un recital susținut în parcul Herăstrău - București și continuă cu recitalul de la Sala Balada Focșani, din 9 iunie 2016.

Programul, ce a pornit de la o idee simplă și s-a bazat pe voluntariatului membrilor **Corului Național de Cameră Madrigal- Marin Constantin**, a fost transformat în instituție. Platforma oferă atât coriștilor, cât și dirijorilor nenumărate beneficii precum sisteme de coordonare și comunicare, participarea la traininguri, workshop-uri de dirijat, lecții video și, cel mai important, oportunitatea de a fi îndrumat de un madrigalist.

Misiunea programului este aceea de a facilita integrarea copiilor defavorizați în societatea actuală, de a le educa gustul muzical și de a le dezvolta diferite aptitudini. Din 2014 și până în prezent, acest țel a fost îndeplinit cu succes, iar efectul acestuia este din ce în ce mai puternic. Cu ajutorul acestei instituții, un număr considerabil de copii din întreaga țară vor învăța să-și depășească dificultățile de adaptare, să renunțe la discriminări și prejudecăți și, lucrul cel mai important, să-și dezvolte personalitatea prin muzică.

atribuie muzicii. Programul conceput de faimosul dirijor presupune crearea unei platforme online care să-i ajute pe copiii cu vârste de la 3 la 18 ani să relaționeze, să comunice, să înlăture prejudecățile și să se cunoască unul pe

Corul de cameră **Cantabile**, al Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu, se numără printre corurile înscrise în acest program educațional național, începând cu luna martie 2016. Activitățile pe care membrii corului Can-

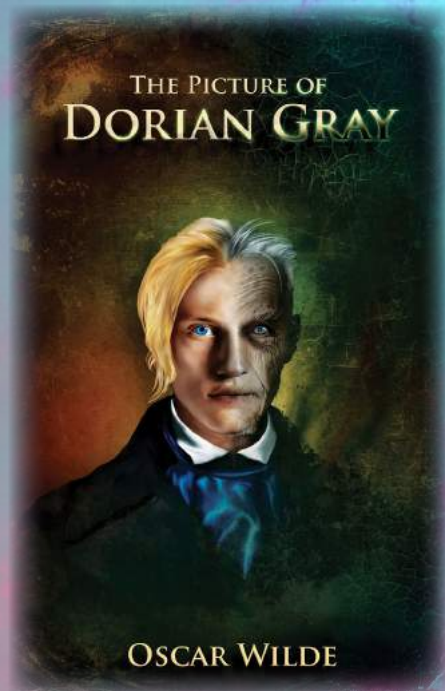
Alexandra CHIRILĂ
Clasa a XI-a B
Foto: corul CANTABILE

CRONICĂ DE CARTE

Portretul lui Dorian Gray

de Oscar Wilde

“Romanul meu e otrăvitor, dacă vreți, dar nu puteți nega că este perfect, iar perfecțiunea este ceea ce căutăm noi, artiștii.”

Un tânăr chipeș și un pictor pe cale de ruinare. Un atelier de pictură, șevalete, tuburi de acuarele. O clipă devastatoare. Apare astfel un portret tulburător care va încanta, obseda și, în final, va distruge vieți.

«Portretul lui Dorian Gray», singurul roman terminat dintre cele începute de Wilde și, totodată, cea mai cunoscută scriere a sa, este o poveste de viață despre frumos și urât, despre dragoste și ură, despre ce putem avea și ce putem pierde, despre degradare morală, regret și moarte.

Povestea începe în Anglia,

într-o minunată zi de vară, când frumusețea ucigătoare a tânărului Dorian Gray, de care pictorul Basil Hallward este pur și simplu vrăjit, îl determină pe acesta să îi picteze un portret ce va deveni laitmotivul romanului. Sub influența lordului Henry Wotton, cu care Dorian Gray se întovărășește, acesta din urmă începe să fie ‘măcinat’ de tot felul de idei nesănătoase, precum cea că splendoarea chipului și a trupului, alături de plăcerile și bucuriile de moment sunt singurele lucruri care contează pe lume. Astfel, Dorian, terifiat la gândul că anii ce trec vor fi neîndurători cu frumusețea sa orbitoare, îi cere lui Basil ca portretul pe care l-a realizat să îmbătrânească în locul său. Un singur lucru nu a luat tânărul în considerare, și anume acela că portretul nu va fi urât numai de bătrânețe, ci și de faptele imorale pe care acesta le va comite. Dorian se va dovedi a fi un bărbat care nu se dă în lături de la nimic – se va îndrăgosti, va iubi, va suferi, va uita, va cădea pradă viciului, va urî, va ucide – însă care, în final, nu își va putea asuma tot ce a făcut, motiv pentru care sfârșitul po-

veștii este de-a dreptul tulburător.

«Portretul lui Dorian Gray» este un roman dezbrăcat în adevăratul sens al cuvântului, sincer, fidel, cumva inocent, care divinizează frumosul și tolerează urâtul, cu o viață proprie, dar care parcă îți spune cu fiecare pagină citită : Încă nu știi nimic despre mine... . Un roman care uimește și înspăimântă. Unul care îți deschide mintea, sufletul și care te face să gândești de două ori înainte de a-ți dori ca un lucru să se întâmple.

Cred că Oscar Wilde a greșit. A spus că «Artistul este creator de lucruri frumoase». Ar fi trebuit să înlocuiască “frumoase” cu “dezastruoase”.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XI-a D

CRONICĂ DE FILM

BANG, BANG, YOU'RE DEAD

« Copiii pot fi cei mai nemiloși oameni. Incredibil de cruzi. »

Majoritatea dintre noi căutăm să vedem filme care să ne binedispună, să ne relaxeze sau să ne scoată pentru câteva ore din monotonie. Ei bine, Bang, bang, ești mort (Bang Bang You're Dead, 2002) este tocmai opusul – un film inspirat dintr-o poveste reală care pune pe gânduri și care educă.

Creată după piesa de teatru cu același nume, scrisă de William Mastrosimone, pelicula scoate la iveală o realitate cruntă și de actualitate : violența în școli. Subiectul este unul aparent simplu : așa numitul clișeu, specific filmelor americane cu și despre liceeni – excluderile din clicile sociale,

presiunea semenilor, dezgustătoarea ierarhizare, bisericuțele, fiind numai câteva dintre ‘tratamentele’ aplicate tinerilor cu probleme de adaptare sau cu oricare alt fel de greutate.

Bang, bang, ești mort vorbește despre hărțuirea din școli, despre cum distracțiile inofensive devin probleme și despre cum acestea schimbă viețile elevilor pentru totdeauna : unii devin retrași, alții, deprimați, iar unii ajung chiar la a comite suicid. Acest film urmărește viața unui licean brutalizat, pe nume Trevor Adams, care este pe cale de a comite toate cele amintite mai sus, când profesorul lui de teatru îi cere să joace în piesa Bang, bang, ești mort. Desigur, evenimente mai vechi ce s-au petrecut de-a lungul anilor de liceu au contribuit la formarea atitudinii anti-sociale a băiatului care plănuiește să arunce în aer echipa de fotbal. Va reuși, așadar, arta să îl salveze pe tânărul Trevor și să îi înfățișeze realitatea care nu este atât de întunecată precum și-o imaginează el ? Rămâne de văzut. Cert este că rolul principal pe care îl primește în piesă i se potrivește mănășă, iar asta va crea un freemă în corpul, în sufletul și în mintea lui, și, mai important decât atât, îl va pune față în față cu propriii lui demoni.

Iubesc acest film pentru că înfățișează o perspectivă diferită și încearcă să ajungă la rădăcina problemei violenței în școli, nu numai să se confrunte cu consecințele ei. Este

ușor să îi vedem pe acești copii care comit violența în școli drept monștri, dar asta nu duce la o rezolvare. Motivul pentru care tinerii recurg la astfel de comportamente sunt unele mult mai profunde decât faptul că au avut o zi proastă sau că sunt niște simpli adolescenți neînțeleși, iar Bang, bang, ești mort a făcut un lucru minunat arătând aceasta.

Consider că este un film care ar trebui să fie arătat fiecărei clase de elevi a fiecărei școli din lume. Un film pe care să îl vadă adolescenții, părinții, profesorii. De ce ? Pentru că Bang, bang, ești mort ne face să ne punem o întrebare importantă – cine este vinovat în toată această poveste ? Iar răspunsul este simplu : toți suntem. Există copii agresivi zilnic, iar acest lucru nu se va opri până nu vom lua atitudine. Noi toți jucăm câte un rol extrem de bine definit și numai când vom înțelege obligația pe care o avem față de noi înșine și față de ceilalți, vom putea pune cu adevărat punct acestor lucruri, o dată pentru totdeauna.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XI-a D

STOP BULLYING

Reușesc părinții să-și motiveze copiii să învețe?

„Copiii au mai mare nevoie de modele, decât de critici.”
(CarolyCoats)

Perspectiva unui elev

Laura Țălină

Părinții ocupă primul loc pe podiumul persoanelor care ne pot oferi cele mai bune sfaturi, deoarece ei petrec cel mai mult timp alături de noi, cunoscându-ne mai bine decât oricine altcineva. Ei sunt datori să le creeze o perspectivă asupra vieții copiilor încă de mici, explicându-le de ce este bine să învețe și care sunt roadele parcurgerii acestui drum.

Din punctul meu de vedere, părinții trebuie să le fie alături copiilor încă de la primul lor contact cu tot ce înseamnă școală. În acest mod, ei se vor obișnui de mici cu învățatul și nu îl vor considera un impediment. De aceea, mama își făcea timp pentru mine încă de când eram la grădiniță, învățându-mă cuvinte în engleză și franceză. La începutul claselor primare, m-a ajutat să mă familiarizez cu școala, ajutându-mă și supraveghindu-mă la teme, până în momentul în care am început să mă descurc singură.

Cea mai mare greșeală pe care o fac părinți este răpirea libertății propriului copil. Eu nu am avut impus un anumit program la calculator, la televizor, o oră la care să trebuiască să spun „Pa!” prietenilor și să mă întorc acasă. Astfel, am învățat să îmi gestionez singură timpul și, ca răsplată pentru înțelegerea oferită, am continuat să îi fac mândrii pe aceștia, acordând o importanță deosebită lecțiilor.

Nici criticile nu pot motiva un elev să învețe mai mult, ci îl vor determina să facă exact opusul. Între părinți și copii trebuie să existe comunicare și înțelegere.

Pentru mine, părinții mei sunt un model. Ei mi-au dat cel mai bun motiv pentru care trebuie să învăț: o viață fără griji. Mi-au oferit tot

ce mi-am dorit, am vizitat orice loc care am crezut că îmi va aduce amintiri frumoase, spunându-mi că mă voi putea bucura de toate acestea și peste câțiva ani dacă voi urma o facultate bună.

În cele din urmă, un părinte trebuie să arate că este interesat de evoluția copilului său și de activitatea desfășurată pe parcursul orelor petrecute la școală.

În concluzie, este foarte important ca elevii să aibă sprijin din partea părinților, pentru a putea înțelege de ce e bine să pună încă din timpul școlii temelia viitorului lor.

Perspectiva unui părinte

Dănuța Țălină

Trăim într-o perioadă în care știința și tehnica se dezvoltă din ce în ce mai mult, elevii fiind cei care trebuie să țină pasul cu ea, pentru a avea un loc de muncă decent și pentru a nu întâmpina dificultăți în cadrul acestuia. În calitate de părinte, sunt datoare să îmi ghidez copilul pe cel mai bun drum și să îl motivez să nu se oprească din parcurgerea acestuia.

Copiilor trebuie să li se explice de ce este important să învețe. Discuțiile trebuie să se poarte ca de la prieten la prieten, pentru ca aceștia să fie mai receptivi, mai interesați de subiectul dezbătut.

O idee foarte bună este să îți întrebi copilul ce își dorește să devină, pentru a ști la ce materii să îl încurajezi să învețe cel mai mult și pentru a-i explica avantajele și dezavantajele profesiei respective. Eu îmi susțin fiica întotdeauna, orice alegere ar face. Pentru a o motiva, îi propun mereu facultăți pe care le-au urmat anumite persoane care au în momentul de față o viață împlinită, întrucât își dorește o viață fără griji și doar dacă învață o

va putea avea. Totodată, îi povestesc despre experiențele plăcute ale studenților.

Noi, părinții, îi ascultăm părerea, o înțelegem, încercăm să îi oferim tot ce își dorește, o sprijinim atât material cât și emoțional.

Excursiile și vacanțele sunt niște perioade de relaxare binemeritate, motiv pentru care răspundem afirmativ de fiecare dată. Deoarece a știut întotdeauna cum să își administreze timpul, nu i-am impus niciodată să nu se întâlnească cu prietenii, să nu mai petreacă timpul pe calculator, ci a avut libertatea pe care și-a dorit-o. Elevii au nevoie de susținerea părinților, de un sfat bun de la aceștia, de motive pentru care să devină mai buni în fiecare zi, iar noi, părinții, trebuie să fim deschiși la orice propunere venită din partea copilului nostru.

Laura ȚĂLINĂ
Clasa a IX-a A
Dănuța ȚĂLINĂ (părinte)
Foto: Laura ȚĂLINĂ

Mă definește temperamentul

Ești prea calm sau te enervezi mult prea ușor în ceea ce privește abordarea situațiilor? Alegi să fii înconjurat de prieteni sau preferi să petreci timpul de unul singur? Aceste aspecte sunt determinate de temperamentul fiecăruia dintre noi.

Observații asupra cantității de energie de care dispune subiectul uman, a dinamismului său și asupra modului cum își organizează conduita au fost făcute din cele mai vechi timpuri constatându-se că, în această privință, oamenii sunt foarte deosebiți. Unii sunt hiperactivi, par să dispună de o energie inepuizabilă, rezistă la solicitări maxime și continue, iar alții sunt hipoactivi, conduita lor se situează la un nivel energetic inferior, sunt „fară vlagă” și obosesc sau se deprimă ușor. Unii sunt foarte rapizi și tumultuoși în mișcări, în vorbire, iar alții se mișcă lent, domol și nu pot fi scoși din acest ritm molcom. Tot așa sunt unii care sunt năvalnici, nerăbdători, impusivi, nestăpâniți, în timp ce alții își păstrează calmul, nu se înfurie cu ușurință și nu au izbucniri necontrolate, indiferent de faptul că sunt iuți sau domoli din fire, ei rămân niște oameni cumpătați. Toate aceste particularități aparțin atât activității intelectuale și afectivității, cât și comportamentului

exterior.

Cu greu vom afla ce gândește un om, ce sentimente încearcă, pe unde i se aventurează fantezia. Dar urmărindu-i comportamentul, vom putea în scurt timp să spunem dacă este energic, iute, cumpănit sau nu. Pentru om, temperamentul reprezintă cea mai generală particularitate dinamico-energetică a personalității. Este important însă să înțelegem că temperamentele sunt nespecifice, în sensul că nu implică anumite valori, nu sunt apreciate din punct de vedere moral, estetic, intelectual. Temperamentele îndeplinesc un rol și în relațiile dintre oameni și în gruparea lor, ca și în raporturile educative. Dacă ești curios ce temperament ți se potrivește, rezolvă următorul test și află răspunsul!

- 1) La o petrecere:
 - a) socializezi foarte mult
 - b) devii irascibil
 - c) ești mai mult calculat și prudent
 - d) ești cel mai retras
- 2) Atunci când lucrezi în echipă ești:
 - a) înclinat spre dominare
 - b) un lider, ai spirit de grup
 - c) calm și răbdător
 - d) retras și anxios
- 3) Când te confrunți cu un eșec:

a) devii agitat și supraestimezi gravitatea situației

b) privești eșecul ca pe un succes

c) îți pastrezi calmul și reanalizezi situația

d) ești descurajat și nu poți trece peste

4) Atunci când câștigi ceva:

a) ești agitat și faci risipă de energie

b) vorbești foarte mult despre succesul tău, gesticulând în același timp

c) ești temperat și diplomat

d) ești rezervat și rigid

5) Atunci când te cerți cu o persoană:

a) ești impulsiv și poți deveni chiar agresiv

b) te adaptezi rapid și îți păstrezi calmul

c) ești tolerant și politicos

d) ești sensibil și puternic afectat

Dacă ai ales în majoritatea cazurilor:
A-ai un temperament dominant cole-ric

B-ai un temperament dominant sangvinic

C-ai un temperament dominant flegmatic

D-ai un temperament dominant melancolic

Elena-Maria POCRIȘ
Loredana STOICA
Clasa a XI-a D

Probleme emoționale la vârsta adolescenței?

Aceasta este o întrebare simplă, care stârnește însă o serie de controverse. Adolescența este vârsta întrebărilor și a îndoielilor. Este vârsta la care visele și ideile mărețe iau naștere. Adolescența este însă și o perioadă tensionată, cu trăiri puternice, frământări interioare legate de îndeplinirea aspirațiilor și a temerii de eșec în realizarea scopurilor. În această perioadă, tinerii sunt nevoiți să se adapteze rapid și să depășească situații noi, dificile. Contradicțiile specifice acestei etape se datorează schimbărilor majore care se produc în sufletul și trupul adolescentului. Conflicte la fiecare pas: “Cu cine ar trebui să fiu prieten?”, “Cum să mă evidențiez în mulțime?” – o multitudine de decizii ce le dau viața peste cap adolescenților.

În dorința de a-și găsi locul în societate, tânărul devine dependent de construirea aparențelor, stima de sine scăzându-i treptat dacă are complexe în privința aspectului fizic. Odată cu un complex al inferiorității, în sufletul adolescentului se instalează teama,

criza identității, frica de singurătate, depresia. Nemulțumirea și stările contradictorii îl determină să se izoleze, să își interiorizeze sentimentele. Astfel, această stare psihică labilă îi poate destabiliza puternic viața.

O altă problemă majoră în viața adolescenților este viața sentimentală. Sentimentele puternice față de o altă persoană de sex opus, fluturării în stomac, comportamentul în prezența altor adolescenți sunt stări

noi, foarte greu de înțeles de către un tânăr de 14-18 ani. Faptul că nu s-a mai întâlnit cu astfel de trăiri îl pune în dificultate. Dezamăgirea e la un pas de a acapara sufletul adolescentului.

Pentru a reuși să depășească aceste contradicții, adolescentul ar trebui să dea dovadă de maturitate, mai ales pentru a-și asuma consecințele unei relații. Din păcate, unii adolescenți nu au experiența necesară să înțeleagă asaltul de trăiri și sentimente. Vor trece de la plictiseală la rușine, furie, teamă, dezamăgire, pierderea stimei de sine, gelozie, iritabilitate, toate acestea fiind concentrate pe o scurtă perioadă de timp și adeseori, imprevizibile. Că să treacă de aceste stări, adolescenții au nevoie de siguranță, încredere. De aceea, ei trebuie îndrumați și sprijiniți în a-și forma un ideal în viață.

Adolescența reprezintă în același timp vârsta la care imaginația, puterea de creație și perspicacitatea ating forme maxime. Pentru această perioadă, părinții trebuie să devină cei mai buni prieteni ai copiilor lor. Relația părinte-copil se bazează pe înțelegere, comunicare și încredere. Astfel, adolescentul poate depăși stările contradictorii reflectate prin sufletul și gândirea sa. Atunci când copilul devine adolescent, propriul corp devine o dilemă. În această perioadă, adolescentul trebuie să se protejeze în fața unor tentații precum: drogurile, țigările, alcoolul. Viciile pot ajunge să pună stăpânire pe corp, adolescentul fiind tentat să le consume din curiozitate, sau în urma presiunii anturajului. De aici și întrebarea: ”E greu să fii tu însuși când anturajul te face să pari altfel?”

Fiecare adolescent trece printr-o serie de procese, de schimbări determinate de anturaj. Din dorința de a nu fi diferit și de a se integra, acesta nu ține cont de consecințe, modelându-și gândirea și comporta-

mentul în funcție de ideile comune ale “prietenilor”. Prezența părinților în viața adolescentului devine din ce în ce mai importantă. Mediul familial și educația reprezintă factorii principali ai dezvoltării adolescentului. Așadar, părinții trebuie să le fie alături copiilor pentru a-i feri de tentația viciilor și de adoptarea unui comportament nesănătos. Prezența părinților, pe lângă dirijarea adolescentului către un drum ferit de probleme și anturaje greșite, încadrează și sentimentul de afecțiune, adolescentul simțind că aparține cuiva care nu neglijează contradicțiile sale, iar izolarea și interiorizarea manifestându-se pe perioade scurte de timp. Este limpede că adolescenții sunt supuși unor presiuni foarte mari: neliniștea interioară, teama, depresia, avalanșa de sentimente, disputele frecvente, stările contradictorii și maturitatea cu care aceștia își aleg anturajul și mediul în care vor să se dezvolte. Totuși, nimeni nu poate răspunde ușor la întrebarea “Ce înseamnă să fii adolescent?”

Georgiana ISAC
Andreea-Roxana MOCANU
Grafică: Evelina ENACHE
Clasa a IX-a A

Echipa de redacție

Revista Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu
Bulevardul Independenței, nr. 2, Panciu, Vrancea

Design și editare

Andrei Ștefan GHEOCA - X B
Georgiana COCIORBĂ - IX A
Eduard CRUCIANU - IX A

Realizatori de articole

Ștefania BÎCA - V A
Alexandra DRILEA - IX A
Loredana CHIRILĂ - IX A
Cătălina GHIMPU - IX A
Gratzuela TRIFĂNESCU - IX A
Georgiana ISAC - IX A
Andreea MOCANU - IX A
Evelina ENACHE - IX A
Laura Țălină - IX A
Andrei DOGARU - IX A
Gabriel STRĂTULĂ - IX A
Daniela COMAN - XI A
Ana MIHAI - XI A
Andreea ISTRATE - XI B
Irina ȘERBAN - XI B
Diana COSTAN - XI B
Denisa POPA - XI B
Bianca PALADE - XI B
Silvia RAGEA - XI B
Alexandra CHIRILĂ - XI B
Andrei ISAC - XI B
Miruna TUTOVEANU - XI D
Teodora POPESCU - XI D
Magda ȚIGĂNUȘ - XI D
Ana COSTIN - XI D
Sorina COSTANDACHE - XI D
Elena POCRIȘ - XI D
Loredana STOICA - XI D
Ștefania MUSTAȚĂ - XII D
prof. Cristina ISTRATE
prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
adm. financiar Camelia BELIBOU

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI
Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
primar al orașului Panciu, Vrancea

www.lispanciu.ro

Website Revista

Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici" Panciu